

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 797

DE ALCOHOL-DUIVEL.

20 Cent

De dikke Dorothy zeide met een suikerzoet lachje „tot morgen beste Joe!”

NIEUWE SERIE

DE ALCOHOL-DUIVEL

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1.

DE STICHTINGSVERGADERING.

Op den hoek van Church Street en Cortlandtstreet te New-York ligt het reusachtig spoorwegstation, bekend als Hudson Terminal. De naam duidt dus reeds aan, dat het een zoogenaamd kopstation is. Van hier vertrekken de groote Pullmantreinen naar het noorden, naar het gebied van de groote meren en van de Hudsonbaai.

Het is een groep van vier juist even groote gebouwen, gelijkend op monsterachtig groote bouwblokken uit een speeldoos en ieder twintig verdiepingen tellende.

De leek vraagt zich af, waartoe het dient, een spoorwegstation van zooveel etages te bouwen, maar de New-Yorker zal u dadelijk zeggen, dat ook een spoorwegmaatschappij zaken weet te doen en dat de Hudson Company, nu zij toch eenmaal een station moest bouwen, er een gemaakt heeft, waarvan zij zelf maar drie verdiepingen gebruikt, terwijl de overige allen verhuurd zijn aan talrijke maatschappijen en aan particulieren.

Zoo vindt men bijvoorbeeld op den zooveen genoemden hoek op de vierde verdieping een agentschap van Ford, een klein stuk van de vijfde is in gebruik van een tandarts en voorts vindt men er bureaux van graanmaatschappijen, levensverzekeringen, een dokter met een zeer groote praktijk en ook enkele van die obscure instellingen, die het daglicht een weinig schuwen en die nog maar juist even door de mazen van de wet weten heen te glippen. Voor alle zekerheid woont hun advocaat vlak bij — meestal op dezelfde verdieping!

Het was in den laten middag van een heerlijken

lentedag, toen het levendig werd op een zeer hooge verdieping van het gebouw, zóó hoog, dat alleen de hemel nog hooger reikte. Het was namelijk de dakverdieping, kortweg gezegd: het dak.

Twee van de vier zooveen beschreven gebouwen hebben een zoo goed als geheel plat dak. Alleen het middengedeelte, ter breedte van vijf groote vertrekken, rijst een weinig boven de twee zijvleugels uit, maar vleugels zoowel als middenschip zijn vlak en omgeven door een lage balustrade. Lieden, die aan duizeligheid lijden, doen dan ook verstandig, niet al te dicht bij den rand te komen, want op de meeste plaatsen reikt de balustrade maar juist even tot aan de knie.

Het gebouw in kwestie heeft op het dak een soort van tuin, dien men kunstmatig zou kunnen noemen, want hij bestaat hoofdzakelijk uit palmen en cactussen in zeer groote, houten kuipen. Er is ook een prieel van glas, een soort van serre, waar altijd dezelfde temperatuur heerscht, in het leven geroepen door een stelsel van buizen, waardoor met groote kracht heet water wordt gedreven.

De paden van dezen tuin zijn bestrooid met fijn kiezel, er staan gemakkelijke stoelen van allerlei soort en degeen, die daarin plaats neemt, kan zich tegen de brandende stralen van de zomerzon beschutten door groote zonneschermen van schelkleurig katoen, die in alle richtingen verplaatsbaar zijn.

Men kan het dak bereiken zoowel langs een smalle trap als met behulp van de lift, waarvan

het massieve, ijzeren huis als een geweldige buis boven het dak uitsteekt. Dat huis bevat niet alleen het groote wiel, waarover de liftkabel loopt, maar ook de geheele electriche installatie, welke de lift in beweging moet brengen. Op geregelde tijden komt daar een machinist zien, of alles in orde is. Soms vergeet hij het ook wel, wat zeer Amerikaansch is, en dan moeten de liftreizigers maar hopen, dat het lot hun gunstig is gezind en het veege lijf toevertrouwen aan de Voorzienigheid.

Wij haasten ons overigens, mede te deelen, dat er nog nooit iets met die lift is gebeurd en dat zij er sterk en betrouwbaar genoeg uitzag.

Dat mocht ook wel, want er werd dien schoonen middag een druk gebruik van gemaakt.

Bij troepjes van vier kwamen er talrijke heeren naar boven, die zich al spoedig over het dak verspreidden, misschien wel om te genieten van het „vergelijkelijk schoone schouwspel, opgeleverd door de machtige huizenzee, de steeds talrijker wordende wolkenkrabbers, de haven en verderop de wijde oceaen, aan den einder bedekt met een zilverachtigen nevel.

Dat duurde zoo al een kwartier lang en er waren zeker wel een dertig heeren op het dak verzameld, die in kleine groepjes op zachten toon met elkaar spraken alsof zij vreesden, door elkander te worden verstaan, toen de lift een dame boven bracht. Zij kwam geheel alleen; dat was echter niet heel verwonderlijk, want als men haar aanzag, kon men grif aannemen, dat zij tegen vier volwassen mannen opwoog. Als het waar was, wat er aan de beurs werd gemompeld, dat zij haar gewicht aan goud waard was, dan moest mevrouw Dorothy Edward ientallen malen millionaire zijn, daar zij honderd-zeventig kilo woog en zeker geen slecht figuur zou hebben gemaakt tusschen de abnormaliteiten van Barnum en Baily.

Het is begrijpelijk, dat er voor dezen vleeschklomp een afzonderlijke auto gemaakt had moeten worden met een chassis en veeren, sterk genoeg om dit gewicht te kunnen torsen en het verhaal ging, dat men de auto's, die zij zelve bestuurde, had moeten voorzien van stalen stuurwielen, daar zij de houten als lucifers brak.

Zoodra de lift stilstond, stapte, of liever schoof deze zwaarlijvige dame zich naar buiten en voerde haar ontzaglijk gewicht onmiddellijk naar den stoel, die er het stevigste uit zag, maar die haar onmogelijk in haar geheel bleek te kunnen opnemen. Zij hijgde van vermoeienis, ofschoon zij in de lift had kunnen zitten, keek met haar kwaadaardige, kleine oogjes even onderzoekend om zich heen en zei toen in het wilde weg, daar er geen heeren in de nabijheid waren:

— Ik mag voor Derrick Schulze lijden, dat het iets van belang is, waarvoor hij mij derangeert!

Het leken nogal onschuldige woorden, maar niet-

temin kwam er dadelijk een tiental heeren om haar heen staan, die elkander zwijgend, maar met een veelbeteekenend spottlachje aanzagen. Het was in de „coulisse” geen geheim, dat mevrouw Dorothy Edwards zeer, zeer machtig was en dat mijnheer Derrick Schulze, de schatrijke speculant, zich voor haar in acht moest nemen, daar zij de middelen scheen te bezitten, hem het vuur heel na aan de schenen te leggen, wanneer zij daar lust toe mocht gevoelen.

Mevrouw Edwards had niet zonder moeite haar zwaar beringde, spekkige hand in haar gouden handtasch weten te wurmen nam daar nu een spiegeltje uit, benevens een donsje en begon zich te poederen met een cocetterie, die de heeren zeker in lachen zou hebben doen uitbarsten, als het toevallig iemand anders dan Dorothy Edwards had betroffen. Want Dorothy Edwards was nu eenmaal een vrouw, die men niet ongestraft uitlachte . . . .

Haar man was destijds vleeschpucker geweest, hij had haar een klein fortuin nagelaten, maar zijn weduwe scheen meer van het leven te verlangen dan hijzelf en zij had met een doortastendheid en een energie, die een zekeren eerbied afdwongen, de vleeschpuckerij van mijnheer Edwards zaliger voortgezet, en dat niet alleen — zij had ze aanzienlijk weten uit te breiden en het moesten bepaald lastertongen zijn, die verzekerden, dat het in de reusachtige fabrieken niet zoo heel erg hygiënisch toeging en dat de beambten van den Keuringsdienst verstandig zouden doen, een beetje meer naar de corned beef en een beetje minder naar mevrouw Edwards zelve te kijken, waaruit men kan afleiden, dat dit lang geleden was, in een tijd, toen de rijke weduwe weliswaar een indrukwekkende vrouw was, maar nog geen bezienswaardigheid.

De geestkracht van de vleeschpuckersweduwe bleek al spoedig ook nog op ander gebied en zij behoorde blijkbaar tot het ras, waarvan de New-Yorker zegt, dat het „dollars uit keisteenen” weet te maken.

De waarheid is, dat er thans zeer zonderlinge praatjes over haar op de beurs gingen, waar de aandeelen in haar vleeschfabrieken overigens niet verhandeld mochten worden, als gevolg van een deugdelijk onderzoek, dat juist een jaar tevoren was ingesteld door een hoog geplaatst beambte van den Keuringsdienst, die volstrekt niet onder den indruk kwam van de zwaarwichtige bekoorlijkheden van mevrouw Edwards. De zaak had destijds nogal opzien gebaard en een tijd lang had men haar den toegang tot de beurs ontzegd, maar het leek, alsof zij daarna haar leven had gebeterd — al bleef men nog altijd fluisteren en veelbeteekenend de schouders ophalen, als men haar zag voorbij rijden in haar speciale auto, bedoeld als tweezitter en dus een éénpersoons wagen voor de zware eigenares.

Dit mag nu alles zijn hoe het wil — Dorothy Edwards was te duchten. Dat wisten bijna allen, die daar nu boven op het dak waren, en die het niet wisten, zouden spoedig genoeg worden ingelicht.

Een van de jongsten der aanwezigen liep haastig naar de serre, waar een groot, krachtig gebouwd man van een jaar of vijftig druk maar op gedempten toon stond te praten met een mager heertje, flets van gelaat maar met doordringende, gitzwarte muizenoogjes, en begon al op eenigen afstand te spreken:

— Mijnheer Schulze, mijnheer Schulze! Dorothy is er! Ik geloof niet, dat ze in een goed humeur is!

Derrick Schulze haalde zijn breede schouders op, fronste even de borstelige wenkbrauwen en zei toen met voorgewende onverschilligheid:

— Haar humeur zal binnen een kwartier wel heel wat beter zijn! Ik weet geld voor haar te verdienen.

Maar hij maakte toch haastig een einde aan het gesprek met het mager mannetje, tusschen twee haakjes een van de rijkste bootleggers van Chicago.

Met groote stappen begaf Schulze zich naar Mevrouw Edwards en begon daar dadelijk, na haar hand te hebben gevat, op een zoetsappigen toon:

— Lieve vriendin, ik kan je niet zeggen, hoe het ons allen verheugt, dat je gevolg hebt willen geven aan mijn uitnoodiging. Ik weet, hoe bezet je tijd is, en wij waardeeren . . . .

— Klets niet zoo, Schulze, en zeg, wat er te zeggen valt! viel Dorothy Edwards hem ruw in de rede. Ik zei zoeven al, dat het van heel wat belang moet zijn, als je mij hebt durven storen.

— Dat is het ook, dat is het ook! zei Schulze vol ijver. Wij zullen dan maar dadelijk beginnen, als je het goed vindt, Dorrit!

Schulze klapte in zijn groote handen en van alle kanten kwamen nu de heeren toeschieten. Heel op het laatst kwam er nog een armoedig gekleede, magere vrouw van een jaar of zestig met de lift naar boven en allen maakten dadelijk eerbiedig plaats voor haar. De twee dames knikten elkander nogal koeltjes toe, wat aan geen van de heeren ontging, die er al dadelijk hun gevolgtrekingen uit maakten, en toen begon Schulze:

— Lui, het is niet voor de grap, dat ik jullie verzocht heb om hier te komen. We zijn hier veilig — en dat is ook noodig, want niemand heeft er iets mee te maken, wat we hier te bespreken hebben. Ik heb deze kleine vergadering belegd in overleg met mijn vriend Josuah Hickory van Chicago, jullie allen welbekend, van naam althans. En kom nu wat dichterbij, zoodat ik niet zoo luid hoef te spreken.

Een veertig tal gezichten werd met een gespannen uitdrukking erop naar Schulze toegewend. 't Moet gezegd worden, dat het niet van de aangenaamste gezichten waren. Erger nog — er waren bepaald

gemeene tronies onder, ofschoon de bezitters van die wezenstrekken keurig gekleed waren en zoeven met een Packard of Rolls Royce waren komen aanrijden.

Schulze had zijn breede hand op de tengere schouders van het kleine mannetje gelegd, dat nu in een grijnslach al zijn gele tanden vertoonde, en ging voort:

— Laten we er maar bij gaan zitten en er een slokje op drinken, mannen broeders, want het is niet in een hand omdraaien te vertellen, wat ik jullie nu heb mee te deelen.

Men trok de stoelen in een kring en op een raadselachtige wijze verschenen uit talrijke achterzakken plotseling kleine flacons, die gevuld bleken te zijn met voortreffelijke cognac of whisky.

— Dat zal ons een aansporing zijn, jongelui, om hier de zaken met kracht aan te pakken! hernam Schulze grijnslachend. Het is een geluk, dat wij elkander kennen en weten, wat we aan elkaar hebben. Misschien weet onze Dorothy het nog niet — deze drie heeren zullen haar althans wel vreemd zijn en daarom stel ik ze even voor: Jim Tickle, Pete Ranuzzi en Andy de Roemeen. Hij heeft zoo'n vervloekt lastige naam, die natuurlijk eindigt op „escu". Maar geen fatsoenlijk mensch kan hem onthouden. Zeg dus maar Andy tegen hem, haha! Een goed stel, vind je niet? Zij zorgen er voor, de brave kerels, dat wij, arme Yankee's, op zijn tijd tenminste nog eens een drinkbaar slokje door ons keelgat kunnen jagen. Zeg maar gerust, hoe je ze vindt.

Dorothy Edwards hief in haar dikken, korten arm een face à main aan een gouden steel voor de kleine varkensoogjes en bekeek de drie genoemde mannen, juist zooals zij drie paarden of rashonden zou hebben bekeken.

Jim Tickle was een breedgeschouderde knaap, met een donker, knap gezicht, Ranuzzi was een Italiaan met groote, smachtende oogen en Andy de Roemeen zag er uit als een beroepsdanser met zijn zoetelijken glimlach, zijn gepoederd gezicht en zijn met gom aaneengeplakte haren. De drie mannen waren met verfijnden smaak gekleed en besteedden blijkbaar de grootste zorg aan hun toilet, maar een menschenkenner, die hen op een ezamenen weg tegenkwam, zou dadelijk hebben omgezien naar een stevigen boomtak of naar zijn revolverzak hebben gegrepen . . . .

Dorothy was een vrouw van bijzonder groot doorzicht, zij geloofde alles te begrijpen, waar het hier om ging, en Schulze behoefde niet eens te zeggen, dat de drie zoeven genoemde mannen, evenals mijnheer Josuah Hickory, dranksmokkelaars waren, met een onderscheid, dat het kleine, magere mannetje deze smokkelzaken leidde van een kantoor ergens in de zakenwijk van Chicago af, terwijl Tickle, Ranuzzi en de Roemeen hoogstwaarschijn-

lijk schurken waren, maar in ieder geval de risico van hun beroep durfden aanvaarden en de kogels der douane-beambten trotseerden.

Zij vond den Italiaan het knapst en dus keek zij dien ook het langst aan met haar stekende oogjes, die langzamerhand onzichtbaar dreigden te worden in die zee van bleek vet, die ze omgaf.

— Zien er goed uit! zei ze toen lakoniek. En steek nu alsjeblieft van wal, want ze wachten me elders!

Schulze schraapte nog eens zijn keel en begon toen, na den kring te hebben rondgezien:

— Zooals gezegd, dit is een zaak, die men liever niet in een kamer moet behandelen. Kamers hebben muren en muren hebben ooren! Mijn beste vriend Hickory wist er alleen van. Ik heb hem draadloos over de zaak onderhouden en op een golfengte, alleen aan ons beidjes bekend, is het niet zoo, jij gladder kerkrat? En nu ter zake! We zullen nu eens spijkers met koppen slaan! Het gaat met den invoer van den gezegenden alcohol hoe langer hoe lastiger, lui! Sommigen onzer hebben dat aan den lijve ondervonden. En nu voel ik er iets voor, de zaak eens in het groot aan te pakken en een soort van maatschappijtje te stichten op aandeelen wel te verstaan, die zich ten doel stelt den dorstigen Amerikaan van een spatje te voorzien, haha!

— En dan heeft de rechter je dadelijk bij den kraag! zei Dorothy Edwards met haar schelle stem! Laat je me daarvoor hier komen? Zijn er geen wetten, zijn er geen reglementen en voorschriften betreffende de naamlooze vennootschappen?

Schulze keek zijn vriendin met groote, ronde oogen aan en hernam op een toon van ongelooft:

— Spreek ik met een Amerikaansche? Praat jij over wetten? Heeft een wet geen mazen en ben jij daar zelf, met al je omvang, niet herhaaldelijk doorheen gekropen? Geloof je, dat je met een gek te doen hebt? Denk je, dat mijn onderneming zal heeten: „Maatschappij tot bevordering van den dranksmokkel”? Schulze is toch geen suffert! Natuurlijk heet het heel anders — de naam komt er niet op aan! De zaak is maar, dat we botje bij botje leggen en een paar schepen in de vaart brengen, die stokvisch, haarspelden, gomballen, — voor mijn part zwembroekjes voor negers heeten te vervoeren! Ieder afzonderlijk hebben we er de duiten niet voor maar samen kunnen we veel doen! We hebben de beschikking over knappe koppen, die iets van organisatie weten. Ik noem mijn vriend Hickory.

— Luister! Luister! riepen een paar grappenmakers.

— Val me niet in de rede! zeide Schulze streng. Ik ga voort. Als ik praat van schepen, dan bedoel ik natuurlijk geen onnoozele sloepjes, geen motorbootjes, maar flinke schuiten, omgebouwd voor het doel en waarin we heel wat kunnen verstoppem,

dat aan het oog van mijnheer Pussyfoot moet worden onttrokken! Onze vriend Hickory heeft al 't oog op een paar mooie schepen, maar die kosten natuurlijk geld. Dan moet er verder in het buitenland een behoorlijke organisatie worden gesticht, die het goedje levert. We moeten mannetjes voor ons zien te winnen, die in staat zijn om zonder veel omslag allerlei paperassen te leveren en hier en daar scheepspapieren een beetje bij te werken — jullie begrijpen mijn bedoeling wel! Alles in de wereld hoeft toch niet echt te zijn, haha! Maar dat kost allemaal een hoop geld, en dat moeten we nu bij elkaar zien te brengen.

Dorothy Edwards, die strak voor zich uit had zitten turen, met haar oogjes bijna heelemaal dicht geknepen, vroeg, zonder het hoofd te bewegen:

— Wat kost zoo'n schip?

— Nu, we hadden gedacht — Hickory zegt, dat hij er twee op den kop kan tikken — samen voor twee honderd duizend dollar!

— Maar daar heb je een oceaanboot voor! zei Dorothy op schellen toon.

— Dat is overdreven! Maar 't zijn flinke, groote schuiten, die tenminste wat kunnen bergen, in een looze kiel! Al dat gescharrel met sloepjes en motorbootjes levert niets op. Neen, we willen de Staten als het ware overstroomden met beste cognac — proost, op jullie gezondheid, jongens — met prima Whisky en met uitstekende Bois! Wij willen de zaken in het groot doen! Dan kunnen er millioenen omgaan!

— En daar komt niemand achter? vroeg de slordig gekleede vrouw ironisch, terwijl ze haar groote, puntige, blauwachtige neus ophaalde:

— Daar komt zeker niemand achter, als we het handig inpikken, en daar kom ik nu aan! ging Schulze door. Ik heb hier een paar sjieke jongens gevraagd, die toegang hebben tot werkelijk nette families — je begrijpt me — ik bedoel werkelijk fijne lui.

— Wij zijn ontuig, nietwaar, Schulze? vroeg de vrouw met den spitsen neus venijnig.

— Heere beware, neen! Maar — zoo heel erg netjes zijn we toch ook weer niet, bekende Schulze gul. Nu, die jongens moeten daar onze maatschappij ophemelen, onze „Onderlinge Scheepvaartmaatschappij voor Goederenvervoer”. Dat klinkt erg ingetogen en degelijk. Dan heb ik hier ook een advocaatje, die wel een zakduit extra wil verdienen en die toegang heeft tot — Regeeringskringen! Ja, daar kijken jullie van op. Nu begin je in te zien, dat Schulze niet zoo maar de eerste de beste is! Dat advocaatje ziet wel kans heel in de hoogte wat van onze aandeeltjes te plaatsen — en dan is de zaak gepiept! Mocht er dan werkelijk wat gebeuren, mocht de groote smak komen dan zijn we aan twee kanten goed gedekt, want de lui aan het laadje en aan de staatsruif, die onze aandeelen in

handen hebben, zullen zich toch nog eens bedenken, voor ze zich in een schandaal laten betrekken. Hoe lap ik 'm dat?

Niemand durfde dadelijk antwoorden. Allen keken schuw naar Dorothy Edwards, want allen vreesden haar. Haar arm was zeer, zeer lang, ten minste figuurlijk. En als zij er tegen was, dan zou

de geheele zaak in het water vallen. Zij was niet alleen zeer rijk, maar had ook talrijke connecties, die hier groote hulp konden bieden.

Het bleef wel vijf minuten doodstil, en toen ging er een hoorbare zucht van verlichting op, want mevrouw Dorothy Edwards zei rustig:

— Ik doe mee, Schulze.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag.

Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

NOG EEN, DIE MEEDOET.

Het gelaat van Schulze werd rood van blijdschap en zegepraal. Hij wist, dat hij nu zou kunnen slagen, nu hij de rijkste en ook de schranderste onder zijn gehoor had weten over te halen.

Hij wreef zich in zijn sterke handen, dronk zijn vouwbekertje in een enkelen teug geheel leeg en ging toen voort:

— Daarvoor dank ik je, Dorothy. Ik wist wel, dat ik op je zou kunnen rekenen. We hebben hier drie jongens, die voor het technische deel zullen zorgen. Zij weten, waar je den boel niet al te duur kunt krijgen, ze kennen alle trucs, de beste plaatsen om den boel aan land te brengen, alles! We kunnen op hen bouwen als op een huis. Dan hebben we hier jongens met geld en connecties, ook een paar bevaren lui en een administrateur om voor te knielen, om vinger en duim naar af te likken, onzen gouden Josuah Hickory! Lui — het wordt prachtig — het wordt . . . .

Hij hield eensklaps op en keek, over de hoofden van de anderen heen, in de richting van het lift-huisje, dat zich op ongeveer vijf en twintig meters afstand bevond.

Niet ver daar vandaan zag hij een keurig gekleed heer in een donkergrijs wandelpak, die rustig kwam aanloopen, zonder zich in het minst te over-

haasten, met een sigaret tusschen de lippen en een wandelstok aan den haak over den benedenarm gehangen.

Schulze stond onwillekeurig half van zijn stoel op en er lag zooveel verbazing op zijn gelaat, dat allen de richting van zijn blik volgden en in diep stilzwijgen zagen de vergaderden den vreemdeling naderbij komen.

Hij was een man van bijna zes voet, zeker niet ouder dan een jaar of dertig, met een gebruind gelaat en een enigszins gekromden neus, die op ondernemingslust en moed wees. Zijn gezicht was knap, maar niet innemend, er lag een zekere loerende uitdrukking in de oogen, vooral, wanneer de man zijn gevoelens niet in bedwang had, wat overigens maar weinig het geval scheen. Hij kon er zeer vriendelijk mee kijken en deed dit ook op het oogenblik, nu hij daar kwam aanstappen, juist als iemand, die verwacht wordt, maar zich een beetje verlaat heeft.

Hij stond nu op geen meter afstand recht tegenover Schulze, toen iemand een naam noemde:

— Jerry Cockeril! Wel, bij Jove, dat noem ik lief hebben!

Het was de Roemeen, die deze woorden in het Engelsch, maar met een sterk accent gesproken had.

De man, die aldus begroet werd, richtte langzaam zijn hoofd naar den spreker toe, terwijl hij de wenkbrauwen hoog optrok en zei toen rustig:

— Ik geloof, dat Andy uit zijn humeur is. Mag men weten, waarom?

— Durf jij dat vragen, jij fielt? barstte Tickle uit, dreigend een stap op den heer in het keurige grijze pak doende. Waar haal je de brutaliteit vandaan, hier nog een voet te zetten? Wat doe je hier? Wat wil je van ons?

— Meedoen! antwoordde Cockeril lakoniek, een half opgerookte sigaret wegwerpend en zoekend naar zijn koker.

Het bleef eenige tellen doodstil op 't dak en toen en toen begon Schulze te spreken, op een toon van ingehouden woede en met een leelijk licht in zijn groengrijze oogen:

— Luister jij eens, Jerry! We weten allemaal precies, wie jij bent! Hoe je er achter bent gekomen, dat de jongens hier iets te bedisselen hadden, wat niemand anders aangaat, dat weet ik niet — en ik zal er ook verder geen onderzoek naar doen!

— Aardig van je! zeide Cockeril, met een weemoedig glimlachje, het hoofd een beetje schuins gehouden en Schulze met z'n vergeet-mij-niet-oogen trouwhartig aanziende.

— Maar dat weet ik wel, we hebben jou niet noodig, en jij weet bliksems goed, waarom niet! Ikzelf ben niet bij de zaak betrokken geweest, maar ik heb er van gehoord. Moet Tickle je soms even verklaren, wat je gedaan hebt?

— Verraden heeft hij ons! siste Tickle. Een stille heeft een van de jongens koud gemaakt en twee zitten er nog te brommen! We hadden het goedje al bijna veilig binnen, toen de smerissen er op af kwamen. Lang hebben we niet geweten, wie het ons gebakken heeft, totdat we aanwijzingen kregen.

— Aan aanwijzingen heb je niet veel — je moet kunnen bewijzen! zei een schelle vrouwenstem. Het was Dorothy Edwards, die de woorden had gesproken. Veler oogen gingen in de richting van de corpulente dame en Schulze liet een heel zacht, lang, veelbetekenend geluid aan zijn lippen ontsnappen.

Hij keek van Cockeril naar Dorothy en bromde half binnensmonds, terwijl hij nauwelijks een lachje kon terughouden:

— Zoo, waait de wind uit dien hoek? Een poëtische idylle? Nu, daar hebben wij ons niet mee te bemoeien. We hebben hier alleen het feit te constateeren, dat mevrouw Dorothy Edwards aan derden iets verklapt heeft, waaromtrent haar toch dringend geheimhouding was verzocht.

— Dat lieg je! schreeuwde Dorothy woedend.

— Stil maar, Dorrit — kalmeerde de elegante heer in het grijze pak. Ik zal het wel uitleggen. Je moet dan weten, Schulze, dat mevrouw Edwards volstrekt niets verklapt heeft. Ik heb dit buitenkansje alleen aan mijn schrandereheid te danken.

Zie je, ik ken haar gewoonten in den laatsten tijd buitengewoon goed, die zijn als van een klok — en toen zij vanmiddag een beetje opgewonden heenging, op een zeer ongewoon uur, toen kreeg ik in mijn neus de lucht van een belangrijke zaak en ik ben zoo vrij geweest, haar auto in mijn tweezitter te volgen, vervolgens dit huis binnen te gaan en ....

— Laat ik dien nikker van de lift eens tusschen mijn vingers krijgen! gromde Tickle woest.

— Verwijt hem niets, mijn waarde! zeide Cockeril koeltjes. Ik heb hem er buiten gelaten en gebruik gemaakt van de achtertrap. Het is waar, dat mij dat een paar dollars omkoopgeld gekost heeft, maar dat is mijn zaak. Ik heb ook niet alles gehoord, wat jullie hier bekostofd hebben, maar toch wel genoeg om er zeker van te zijn, dat het een prachtige inval van bij was, onze kleine Dorrit na te gaan. Nu, hoe zit het — nemen jullie me in de combinatie op, ja of neen?

— Geen verklikkers onder ons! zei de kleine Hickory met een giftigen blik uit zijn muizenogjes op den indringer.

— Als hij meedoet, dan loop ik er uit! gromde Tickle tusschen de tanden.

— Hij brengt ons allemaal aan de galg! verzekerde de Roemeen met een blik vol haat op Cockeril.

— En jij, suikerpoppetje, wat is jouw meening? vroeg Cockeril, zich over de reusachtige mevrouw Edwards heenbuigend.

Deze schoof een oogenblik onrustig heen en weer op haar stoel, voor zoover de ruimte dit toeliet, poogde blijkbaar den blik van Cockeril te ontwijken, kon dit echter onmogelijk langer dan een paar seconden volhouden en zei, toen ze eenmaal in zijn oogen gezien had:

— Ik herroep mijn besluit om mee te doen, als jullie Jerry er buiten laten!

Weer bleef het eenigen tijd stil. Het was duidelijk, dat iedereen nadacht. Men kon de zwaarlijvige dame zeer moeilijk missen. Zij had zeer veel geld, invloed en connecties. Snel raadpleegden de mannen elkander met den blik en toen zei Schulze knorrig, de algemeene opinie samenvattend:

— Ik ben van oordeel, dat je evengoed de pest in een stad kunt binnenhalen, als dien mooie meneer in ons midden — maar, misschien betert hij zijn leven en daarom willen we het er op wagen! Ik kan me echter niet begrijpen, dat hij aandeelen kan nemen, geld heeft hij niet.

— Ik had het niet, maar nu kan ik over een aardig fortuintje beschikken, verklaarde Cockeril, met een verliefden blik in zijn mooie oogen kijkend naar mevrouw Edwards, die tot aller verbazing bloosde, want dit was een verschijnsel, dat men nog nooit bij deze dame had kunnen waarnemen.

Schulze haalde verachtelijk de schouders op en

zeide op zachten toon tot Hickory:

— Ik zie al, wat het is! Ja — daar is dan verder niets aan te doen, maar die oude vleeschberg moest zich schamen! Goede hemel, als ik geweten had, dat dit ons boven het hoofd hing — maar we moeten wel!

— We moeten wel! bevestigde de kleine man met het muizengezicht. Ik zou je raden het zoo in te richten, dat hij zelf aan het werk moet. Het smokkelen is niet van gevaar ontbloot en zekere kogels van douane-beambten treffen met doodelijke zekerheid . . . .

— Vooral, als ze uit een smokkelaarspistool komen! zeide een gesmoorde stem naast hem. Tickle had de woorden gesproken. Zijn scherp oor had opgevangen, wat zij samen gefluisterd hadden. Zijn gelaat was verwrongen van woede en haat, terwijl hij die woorden sprak.

Niemand van de drie mannen zei nog iets op dat oogenblik, maar zij wisselden een veelzeggenden blik met elkander en het kon niet anders dan goed zijn voor de gemoedsrust van den heer Cockeril, dat die blik hem ontging.

Er werd nu een half uur bijna verder gesproken over de techniek van de zaak, over ieders aandeel; toen gingen de heeren uit elkander, niet tegelijk, maar bij kleine groepjes en heel wat van die schelmen begaven zich rechtstreeks naar een deftige club, sommige zelfs naar het huis van zeer welgestelde, te goeder naam bekende ouders. Ja, zoozeer heeft het kwaad van den smokkelhandel in Amerika alle lagen der bevolking aangevreten, dat duizenden huisgezinnen er door ontwricht zijn en het moet nog de vraag worden geacht, wat grooter euvel is: het alcoholisme, dat honderden slachtoffers maakt, of de felle bestrijding ervan, die ze bij duizenden telt.

Cockeril begeleidde met veel voorzorgen zijn zwaarlijvige vriendin naar de lift, liet haar echter wijselijk alleen naar beneden gaan en daalde toen zelf af. Hij zorgde echter geheel alleen te zijn met den zwarten liftjongen, want mijnheer Cockeril mocht zijn, wie hij wilde, maar hij was heel voorzichtig en hij had uit zekere blikken en woorden wel den indruk gekregen, dat niemand van het nobele gezelschap er een traan om zou laten, wanneer men hem nog denzelfden avond met een paar ons lood of een mes in het lichaam, ergens bij den uitgang van een nachtkroeg vond liggen.

Beneden in de ruime hall zat Dorothy op hem te wachten en tezamen gingen zij naar buiten. Een van de allerlaatsten, die de vergadering verliet, kwam achter het paar aan en volgde het. Die man bleef staan, om te zien, hoe de zware dame zich in haar auto perste en hij glimlachte, toen hij zag, dat Cockeril, die zijn tweezitter blijkbaar ergens gestald had, zich met de grootste inspanning nog juist naast haar wist te wringen.

Toen ging hij zelf haastig naar buiten, maakte snel en handig zijn auto los uit den warwinkel van een nabijgelegen parkeerplaats en begon zonder veel opzien te baren de wegrijdende auto van het paar te volgen.

Dit is in een stad als New-York dikwijls vrij lastig, omdat zooveel wagens op elkander gelijken, maar ditmaal had de man aan het wiel van den krachtigen renwagen een uitmuntend mikpunt aan den extra grooten wagen, het grijze costuum van Cockeril en den ongehoorden omvang van de bestuurster.

De tocht door New-York had omstreeks een half uur geduurd en eindelijk hield de auto stil voor een fraai huis in Beverly Road. Onmiddellijk hield ook de zonderlinge achtervolger stil op veiligen afstand. Hij zag, hoe Cockeril het eerst uitstapte en daarna galant de hand toestak aan mevrouw Edwards, die haar auto bij het uitstappen bijna deed kapseizen. En terwijl zij het huis binnenging, nam hij weer plaats achter het stuurwiel en reed weg. De man in den lagen racewagen bleef geduldig wachten. Ongeveer tien minuten later keerde Cockeril te voet weer terug en ging op zijn beurt het huis binnen.

Nog even wachtte de spion en reed toen langzaam verder, stopte voor het groote huis, stapte uit, liep de breede koets poort in en vroeg den concierge, om mevrouw Dorothy Edwards thuis was.

— Juist thuis gekomen, maar waarschijnlijk niet te spréken, zei de man kortaf. Zij dineert thuis en heeft gasten.

De portier nam den vrager haastig op, die in een gewoon colbertje was gekleed en hij leidde hieruit af, dat die niet tot de genoodigden kon behooren. Deze stopte den concierge een klein geldstukje in de hand, keerde naar zijn wagen terug, na gezegd te hebben, dat hij op een gunstiger oogenblik wel zou terugkeeren, en reed weg.

Zijn blauwe oogen lichtten op een eigenaardige wijze, terwijl hij bij zichzelf mompelde:

— Ik geloof, dat Raffles tevreden over mij kan zijn; het is mooier gegaan, dan wij durfden hopen! Zoo — mevrouw Edwards woont dus in Beverly Road en mijnheer Cockeril moet zich wel zeer bij haar thuis gevoelen, want hij komt op haar diners in een grijs pak.

Wel, ik heb daar in een uur tijds heel wat vernomen en ik ben benieuwd, waar dit alles op zal uitloopen. Dat tochtje over den oceaan zal dus misschien een einde nemen, waarop wij niet gerekend hadden.

En voor het overige hield Charles Brand — want het was inderdaad niemand anders dan de trouwe vriend van den Grooten Avonturier — zijn aandacht bij het reusachtig verkeer op Broadway, welke straat hij thans volgde.

Hij reed dien beroemden hoofdweg van New-York totaan den 191ste straat af, sloeg die in en was op deze wijze tamelijk spoedig de grens van de reuzenstad genaderd, want New-York is wel zeer groot maar het is aanzienlijk in de lengte uitgerekt, daartoe gedwongen door den vorm van het schiereiland, of liever gezegd van den reusachtigen landtong, waarop het gebouwd is.

Hij had reeds zijn koplantaarns moeten ontsteken, toen hij eindelijk stilhield voor een van die kleine bungalows, zooals welgestelde New-Yorkers ze op eenigen afstand van New-York bezitten, om althans in hun weinige vrije uren verlost te zijn van het geweldig stadsrumoer en de overstelpende verkeersdrukte.

Men moest hem daarbinnen hebben hooren aankomen, want nog vóór de auto goed en wel stilstond, kwam een man van herculischen lichaamsbouw de breede treden van het terras afsnellen om verder voor den wagen te zorgen.

Het was James Henderson, de trouwe chauffeur.

Hij wisselde slechts een blik met Brand, die vroolijk knikte, en ging vervolgens opgewekt den kleinen, sterken wagen in de garage naast het landhuisje stallen.

Brand wipte het bordes op, opende de deur met zijn huissleutel, betrad de helder verlichte vestibule en deed daarop de deur open van een gezellige, goed gemeubelde huiskamer. Raffles, die had zitten lezen, wendde zich op het eerste gerucht om, richtte zijn heldere, staalgrijze oogen op Brand en vroeg alleen:

— Wel?

— Je had gelijk — en ik was een domoor, dat ik niet onmiddellijk het groote gewicht inzag van dat korte gesprek tusschen Schulze en Hickory, dat wij zoo gelukkig hebben weten op te vangen.

— En dat nog louter bij toeval! En terwijl wij op meer dan duizend meter boven de oppervlakte van de zee ons boven New Foundland bevonden! Ja, Brand, er schijnt geen einde te komen aan de wonderen der techniek — en ditmaal heeft zij zich een grapje met ons veroorloofd, doordat jij, geheel toevallig, de golfengte wisselde van ons ontvangtoestel aan boord van onze vliegmaschine en daardoor alleen eenige flarden hoorde van dat belangwekkende gesprek tusschen twee vermaarde schelmen, die allang in afzondering hadden moeten zitten, om over hun zonden na te denken.

— En nog al het voornaamste deel, waarin het doel van de bijeenkomst genoemd werd en de plek!

— Om het uur niet te vergeten! voegde Raffles er meesmuilend aan toe. En vertel mij nu eens — was het werkelijk wat ik dacht en staan we hier aan den vooravond van de oprichting van een soort maatschappij tot invoer van smokkelwaar?

— Niets anders! En natuurlijk onder een onschuldigen naam! Het moet een zoogenaamde

vrachtvaart-onderneming worden en de schurken willen de aandelen ook trachten te plaatsen onder fatsoenlijke lieden en nog liever onder hooggeplaatsten, twee begrippen, die elkander niet steeds dekken, om zich zekerheid te verschaffen! Zij hopen, dat bij ontdekking de heele zaak eerder in den doofpot zal worden gestopt, dan dat die rijke lieden, die een naam te verliezen hebben, een schandaal zullen toelaten!

— Niet zoo kwaad geredeneerd, van hun standpunt! Soms oude kennissen ontmoet?

— Ik verbeeld me, dat ik de tronie van dien Tickle al eens bij een vroegere gelegenheid heb gezien.

— Tickle? Welzeker, die was anderhalf jaar geleden betrokken bij een opzienbarende smokkelaffaire, die eenige New-Yorksche leden van den Gemeenteraad sterk compromitteerde. Men sprak toen van den raad en een zekere Cockeril . . .

— Die was er ook bij. Of liever, die drong zich in!

En Brand verhaalde van het begin tot het einde alles, wat er op het dak van het Hudson Terminal was voorgevallen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen en nu en dan schitterden zijn oogen op zonderlinge wijze. Toen Brand zweeg, wreef Raffles de handen, liet een kort lachje hooren:

— Een prachtige gelegenheid, om dien schelmen eens wat roet in het eten te werpen. En tevens kunnen wij daarbij onzen buidel spekken! Er gaat vrij wat om bij dergelijke ondernemingen!

— Wat? Jij bent dus in ernst voornemens, met ons beiden het op te nemen tegen een heele bende smokkelaars?

— Je vergeet Henderson, Brand! Bij soortgelijke ondernemingen maak ik zeer gaarne gebruik van zijn krachtige hulp! En waar wij mochten falen door te geringe getalsterkte, daar kan op het laatste oogenblik de politie nog ter hulp worden geroepen! Je schijnt je rol dus uitstekend te hebben vervuld, mijn jongen! Koesterde men in het geheel geen achterdocht?

— Niet in het minst! Ik ben natuurlijk zoo verstandig geweest, mijn mond te houden, maar dat schijnt mijnheer Hickory van zijn neef Torndyke, wiens plaats ik innam, gewend te zijn. Ik moet ook op hem hebben geleden, zelfs zonder mijn grime, waarvan ik mij nu zeker wel kan ontdoen?

— Ik zou je willen verzoeken, daarmee nog een oogenblik te wachten, zei Raffles nadenkend.

— Zooals je wilt. Maakt hij het goed, onze gevangene?

— Uitmuntend! Zoodra de kwezel zag, dat hem geen gevaar van onzen kant dreigde, schikte hij zich in het onvermijdelijke, at goed en dronk nog meer. Het is een gelukkig toeval te noemen, dat

wij aan boord van onze vliegtuig ook zijn naam als deelnemer hebben hooren noemen.

— Waarop niets gemakkelijker was, dan ons gisteren nacht van het halfdronken neefje meester te maken, hem hierheen te voeren en zijn plaats in te nemen. Ik geloof, dat Oomlief mij niet voor heelemaal vol aanzag, want hij heeft nauwelijks tien woorden tot mij gesproken.

— Wel, dan doet die Oom slechts, wat iedereen zou doen, na vijf minuten met Torndyke te hebben gesproken! zeide Raffles schouderophalend. Een domoor — en een bange domoor op den koop toe. Het is mij onbegrijpelijk, dat men hem om een andere reden dan om zijn geld in zulk een gevaarlijke onderneming gehaald heeft.

— Dom of niet, Edward, zoodra je hem vrij laat, zal hij toch naar zijn oom loopen, alles openbaren en onze plannen in het honderd sturen.

— Daarvoor bestaat geen vrees, Brand!

— Maar je kunt hem hier toch niet wekenlang in onzen kelder gevangen houden?

— Dat ben ik volstrekt niet van plan!

— Wil je hem dan soms met onze vliegtuig naar een onbewoond eiland brengen?

— Waar denk je aan? De arme sukkel zou binnen een week van gebrek zijn omgekomen. Zooiets is goed voor mannen, die zich weten te helpen!

— Dan begrijp ik het niet!

— Brand, ik zal mijn man eenvoudig een onschadelijk middeltje toedienen, dat ik eenige jaren geleden als een kostbaar geschenk heb ontvangen uit de handen van een oude squaw, wie ik zoo gelukkig was een dienst te mogen bewijzen! Je weet, dat de Indianen sterk zijn in het toebereiden van allerlei drankjes, die helaas niet altijd even onschadelijk zijn. Dit is echter wel het geval met het elixer, waarvan ik vriend Torndyke eenige druppeltjes denk in te geven!

— Met het gevolg?

— Met het gevolg, dat hij zijn geheugen totaal zal kwijtraken en het pas over een maand zal herkrijgen, en dan nog maar heel langzaam, geleidelijkerwijs.

— Zonder nadeelige nevenverschijnselen?

— Zonder een spoor daarvan. Het middel is volkomen onschadelijk. Het is bereid uit het sap van een zekere plant, die in sterk verdunde mate geheugenverlies, maar in geconcentreerden toestand den dood ten gevolge heeft.

— Lieve hemel — dan zou een vergissing allernoodlottigst kunnen zijn! riep Brand verschrikt uit.

— Juist, maar ik denk mij niet te vergissen, Brand! zeide Raffles droogjes.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes
der Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK III.

DE MAATSCHAPPIJ OP AANDEELEN.

Er waren omstreeks drie dagen verlopen, sedert de stichtingsvergadering op het dak van den wolkenkrabber en reeds was het in Wallstreet bekend, dat een tamelijk groote bank zich belast had met de emissie van aandeele en obligaties in een pas gestichte maatschappij, die ten doel had het goederenvervoer langs een klein gedeelte van de Atlantische kust en over de Groote Meren.

Alles zag er zoo volkomen onschuldig uit en het prospectus was zoo verleidelijk opgesteld, dat de aandeele vrij vlot geplaatst werden. En mijnheer Schulze toonde zich inderdaad de juiste man op de juiste plaats en gaf er de bewijzen van, dat zijn inzicht juist was geweest, want handige koppen en welbespraakte lieden slaagden er al spoedig in de noodige aandeele te plaatsen bij eerzame weduwen met geld, een tweetal leden van den Gemeenteraad, ja zelfs bij een bloedeigen nicht van den Gouverneur van den Staat!

De vennootschap huurde een kantoor in de zakenwijk, kocht schrijfmachines, liet briefhoofden drukken, stelde wat personeel aan, dat in de eerste weken zeker niets zou hebben uit te voeren en deed, in het kort, wat men van een scheepvaartonderneming zou mogen verwachten.

Het was op den middag van den vierden dag en mijnheer Hickory, die tijdens de voorbereidende maatregelen te New-York zou blijven en zijn intrek had genomen in het Manhattan Hotel, uit de lezing van een ochtendblad in zijn hotelkamer werd opgeschrikt door een vrij luid geklop op de deur.

Hij nam de hoorngevatte, groote lorgnet van zijn spitsen neus en riep knorrig:

— Binnen! Maar kom dan toch binnen, voor den duivel!

De deur werd geopend, langzaam, als aarzelend en het hoofd van den jongen Philip Torndyke kwam met een verlegen, een beetje suffige uitdrukking om den hoek kijken.

— Mag ik binnenkomen? vroeg hij, nog altijd op den drempel staande.

— Dat noem ik een grappige vraag! zeide zijn oom sarcastisch. Zou je zoo goed willen zijn binnen te komen en de deur dicht te doen? Wat gaap je me aan, jongen!

Torndyke scheen nog een oogenblik te weifelen, kwam toen binnen, deed de kamerdeur dicht en keek langzaam de kamer rond.

Zijn oom nam hem met een grimmig gezicht op en begon toen streng:

— Luister eens, jongeman, de hemel weet, dat ik jouw geestelijke vermogens nooit hoog heb aangeslagen. In onze familie zijn de suffers gelukkig

zeldzaam. Maar ik vind, dat jij een beetje begint te overdrijven. Om te beginnen: vind je me onbescheiden, als ik je vraag, waar je die vier dagen gezeten hebt, na de vergadering?

— Vergadering? herhaalde Torndyke suffig.

— De bijeenkomst, de beraadslaging, de afspraak, als je dat dan liever hebt! hernam het kleine mannetje, van kwaadheid opspringend uit z'n stoel. Nu? Waar ben je al dien tijd geweest? Viel er niets te werken?

Met een traag gebaar drukte Torndyke de hand tegen zijn slaap en scheen diep na te denken, met half dicht geknepen oogen.

— Ik weet niet precies, waar ik geweest ben! zei hij eindelijk.

— Dronken? vroeg Hickory met een voor een dranksmokkelaar wel wat misplaatste minachting.

— Dronken? Dat kan best zijn! antwoordde Torndyke onzeker.

De oude man stond op, kwam dicht voor zijn neef staan, tot wien hij wegens het verschil in lengte moest opzien, keek hem met groote opmerkzaamheid aan en zei toen afgemeten:

— Ik zal jou een ding zeggen, Philip! Dat moet veranderen. Ik heb je, omdat je het kind van mijn zuster bent, betrokken in een zaak van groot gewicht, en die ook voor jou groote rijkdommen kan afwerpen. Maar dan is het ook noodzakelijk, dat je ...

Hij hield plotseling op, wendde het hoofd naar de deur, keek strak naar den knop, liep met snelle, onhoorbare stappen op de deur toe, rukte ze plotseling open.

Hij keek in de gang, naar links en naar rechts, sloot toen brommend de deur weer, kwam weer voor zijn neef staan en vervolgde, thans zacht sprekend:

— Ik zei dus, dat het veranderen moet! Aan langooren en domkoppen hebben wij niets! Wij hebben mannen noodig, die weten wat ze willen en ik hoop, dat je ons van dienst zult zijn, naar de mate van de geringe middelen. Ik heb je verzocht, eens onderzoek te doen naar een ondernemer, die bereid is in onze schepen zekere veranderingen aan te brengen, die je bekend zijn, in ruil waarvoor hij dan een aandeel in de winst zal krijgen. Heb je dat gedaan?

— Heeft u mij opgedragen, om ...? begon Torndyke, zijn oom met benevelde oogen aanziende.

Het kleine mannetje scheen zijn zwarte oogjes tot in de ziel van zijn neef te willen boren. Hij wilde iets zeggen, bedacht zich, greep den jongeman bij den arm, voerde hem naar de deur, opende

die heel wijd en zei toen pas, op gedempten toon:

— Slaap je roes uit, vlegel, en kom weer met me praten, zoodra je nuchter bent. En laat zoiets niet voor de tweede maal gebeuren, of ik trek mijn handen van je af!

Torndyke lachte onnoozel en verliet het vertrek weer en zijn gang was zoo onvast, dat de oom werkelijk geloofde, dat zijn neef aangeschoten was.

Hickory deed tamelijk hardhandig de deur achter hem dicht en bromde voor zich heen:

— Die jeugd van tegenwoordig! Slap als een vaatdoek en tot niets meer te gebruiken! Ik geloof, dat ik er verkeerd aan heb gedaan, den jongen bij deze zaak te betrekken. Hij maakt den indruk geheel versuft te zijn.

En hoofdschuddend zette het magere mannetje zich weer voor zijn schrijftafel en hervatte zijn arbeid, die bestond in het uitwerken van een voor-naam onderdeel der grootsche onderneming, dat hem door zijn vriend Schulze was opgedragen.

De Raad van Beheer van de zonderlinge vennootschap had den dag tevoren namelijk het besluit genomen, in afwachting van het gereed komen der groote smokkelschepen een zaak op touw te zetten, die zeer groote winsten beloofde voor de ondernemers, indien zij slaagde.

Het was een zeer brutaal stukje, want het ging om niets meer of minder, dan een lading gesmokkelde drank in New-York zelf aan wal te brengen — en wie een weinig thuis is in het wereldje van de smokkelaars, die weet, dat er met de waakzaamheid van de politie (voor zoover die althans niet is omgekocht) niet te spotten valt.

Dag en nacht schieten de douanebooten als levende torretjes over het water van de East River, van de Hudson River en door alle zijkanalen en dokken van Hell Gate, als waakzame bloedhonden en het moet al een zeer slimme smokkelaar zijn, die door dit net weet te sluipen en met zijn dranklading aan wal weet te komen. Is dit eenmaal het geval en kunnen de kisten en vaten inderdaad worden overgeladen op vrachtautos, dan is er in negen van de tien gevallen voor de politie niets meer aan te doen en kan zij de partij gerust als verloren beschouwen.

Hickory was hier nog mee bezig, toen er tamelijk hard op de deur werd geklopt en voor hij nog iets had kunnen zeggen, werd ze geopend en trad Schulze binnen. Zijn breed, ruw gelaat stond strak en hij begon onmiddellijk, zoodra hij de deur achter zich gesloten had:

— Hoor eens hier, Hickory, ik kom eens met je praten. Wij moeten eens spijkers met koppen slaan wat betreft dien Cockeril! Ik vertrouw den schurk voor geen cent — en jij?

— Niet voor de helft van een cent! En ik moet je zeggen, Schulze, dat ik er weinig voor voel, op mijn leeftijd kennis te maken met de gevangenis.

Schulze stond midden in het vertrek, wijdbeens, zijn kaashoedje ver achter op zijn hoofd, een dikke, zwarte sigaar tusschen zijn lippen heen en weer rollend, en gromde nu, met een gevaarlijk licht in zijn oogen:

— Dat vervloekte wijf moet bepaald gek zijn! Je weet, wie ik bedoel! Die vleeschberg is waarachtig smoorlijk verliefd op dien gepommadeerden fat! En met verliefde menschen kan ik niet samenwerken. Ik heb opgemerkt, dat er altijd narigheid van komt. Bovendien, wie waarborgt ons, dat Jerry ons niet opnieuw zal verraden? De politie betaalt reusachtige sommen als belooning! Hij kan het misschien doen, zonder dat hij zichzelf blootstelt en . . .

— Maar dan zou hij ook Dorothy in het verderf storten en hij zal toch niet zoo gek zijn, de kip met de gouden eieren te slachten!?

— Zeg maar gerust de Kerstgans! bromde Schulze nijdig. En laat ik je zeggen, dat hij haar wel buiten spel zal weten te houden.

— Hij moet er toch rekening mee houden, dat wij, als wij zelf den strop om oozen hals hebben, haar niet zullen sparen?

— Komaan, Hickory, gebruik je verstand! Zij is veel te slim en zij zal er zich weten uit te draaien. Zij doet immers niet persoonlijk mee aan 't zaakje? Daar laat zij ons voor opkomen! Kort en goed, die Cockeril is mij te veel en ik wil hem er uit hebben — voor goed! Er valt ook nog altijd een rekening te vereffenen! Ze hadden het laatst op het dak over de kans die iemand loopt, bij zoo'n relletje met de politie overhoop te worden geschoten — maar dat blijft toch altijd maar een kans.

Hij hield op en de twee schelmen keken elkander een oogenblik strak aan en beiden glimlachten zij op een onaangename wijze.

Toen zei Hickory langzaam:

— Natuurlijk, in het donker kan zoo'n kogel wel eens missen — dat is meer gezien.

Weer bleef het even stil en toen vroeg Schulze langs zijn neus weg:

— Wat denk jij van Tickle?

— Een flinke, ondernemende knaap.

— En een goed schot, hè?

— Scherpschutter, mijnheer! En oogen als een lynx! En alles behalve gesteld op onzen Jerry!

— Dat meen ik ook te hebben opgemerkt! Ik meen me zelfs te herinneren, dat hij hem bedreigde. Ja, wie Tickle tot vijand heeft, die mag wel oppassen. A propos, weet je, dat hij bij voorkeur gebruik maakt van een geluiddemper?

— Neen, dat wist ik niet, heel verstandig van hem! Dikwijls is het noodig, dat een schot niet gehoord wordt! Nu, dan is het voor Cockeril te hopen, dat hij Tickle niet tegen het lijf loopt dezer dagen!

— O, Cockeril is erg voorzichtig! Die heeft een

fijnen neus en ik krijg den indruk, dat hij niets vermoedt. Die zal hem wel weten te ontloopen.

— Zeker, maar dat gaat toch niet overal op! Zoo weet ik bijvoorbeeld, dat hij tegenwoordig bijna elken avond in het huis is van Dorothy Edwards!

— Hij blijft daar dikwijls heel lang.

Weer keken de mannen elkander met een eigenaardige uitdrukking in de oogen aan. Toen liep Schulze langzaam naar de schrijftafel, tipte even de asch van zijn sigaar, liet zijn blikken vluchtig over de beschreven papieren waren en zei toen onverschillig:

— Tickle is ook wel eens bij haar geweest. Hij weet, hoe hij het huis moet binnen komen, zonder den concierge lastig te vallen. En meestal heeft hij zijn proppenschietter bij zich . . .

— Dat is heel verstandig van hem! New-York wordt verschrikkelijk onveilig! meende Hickory. De zaak is maar — stel je eens voor, dat Cockeril daar een ongeluk overkomt! Dat zou Dorothy in een leelijk parket kunnen brengen!

Schulze stond eenigen tijd grimmig voor zich uit te kijken, nijdig bijtend op zijn zwarte sigaar en barstte plotseling op gedempten toon uit:

— Ik had er haar nooit moeten inhalen! Als ik geweten had, dat zij zoo verzot was op Jerry, zou ik er niet aan hebben gedacht! Maar ze heeft nu eenmaal geld en prachtige connecties! En als zij vermoeden kan, dat wij haar lieveling naar de overzijde hebben gestuurd, of dat wij de aanleiding zijn van het ongeluk, dat hem kan overkomen, dan zal ze ons vervloeken en uit wraak niet meer willen meedoen. Dat moet voorkomen worden, Hickory, daarin heb je gelijk! Die neef van jou — was dat geen goede vriend van Cockeril?

Het kleine mannetje haalde de schrale schouders op en kefte kwaad:

— Dat was hij, maar ik weet niet, wat ik aan den jongen heb. Hij moet stomdronken zijn geweest, toen hij bij me kwam. Ik vrees, dat hij niet meer te gebruiken zal zijn!

— Dat is drommels jammer, want Torndyke zou hem op een tevoren afgesproken oogenblik naar een van de kroegjes kunnen brengen, je hebt van die aardige tingeltangels in de buurt van de 43e straat bij het Westelijke Kanaal en daar zou Tickle dan . .

Op dit oogenblik klonken er weer schreden dicht bij de deur, het kleine mannetje was er niet onbegrijpelijke vlugheid bij, trok ze open en vroeg op scherpem toon:

— Sta jij te luisteren, Philip? Wat moet je hier? Waarom ben je niet naar je bed gegaan?

— Maar oom, ik voel me zoo lekker als kip! antwoordde Torndyke, binnentredend en familiair tegen Schulze knikkend.

Terwijl hij de deur dicht deed, nam zijn oom hem verbaasd op en zei hoofdschuddend:

— Je bent een heel ander mensch geworden. Straks sfonden je oogen zoo suf als van een doopen schelvisch! Wat is er met jou? Ben je nu goed wakker?

— Klaar wakker, oom. En ik kom u nu mijn diensten aanbieden. Gerust — u kunt op me vertrouwen.

Hickory keek zijn neef nog eens aandachtig aan, schudde het hoofd en zeide tot Schulze:

— Nog geen kwartier geleden was hij bij me, die kwajongen, en toen kon hij nauwelijks op zijn beenen staan! Hij heeft een heel ander gezicht gekregen. Begrijpen doe ik het niet! Wat heb je uitgevoerd, jongen?

— Veel spuitwater gedronken, antwoordde Torndyke met een grijnslach. En vertel me nu maar eens, wat ik voor u doen kan en wanneer we aan den slag gaan! Ik wou, dat je altijd zoo voortvarend was, zei de heer Hickory grijnslachend. Nu, des te beter, dat je weer onder de menschen bent teruggekeerd! Daarnet was je niet veel meer dan een schaap! Kunnen we het hem zeggen, Schulze?

— Vertel maar op, zei de groote man schouderophalend. Maar draag hem maar niets moeilijks op, anders zal er wel niet veel van terecht komen.

Torndyke wilde zich verontwaardigd verdedigen maar zijn oom legde hem met een korzelig gebaar het zwijgen op en begon hem toen op zeer zachten toon de zaak te verklaren.

Hij wachtte er zich echter wel voor, zijn onnoozelen neef mede te deelen, wat het eigenlijke doel van zijn tocht met Jerry Cockeril naar het „Gouden Paard”, zooals de naam luidde van het nachtlokaal, dat hij had uitgezocht voor den lafhartigen aanslag.

Torndyke knikte dus maar eens en verklaarde, dat hij nog dienzelfden avond om half elf met zijn vriend Cockeril naar het nachtlokaal zou gaan, dat hem was aangewezen.

Tenslotte nam hij kennis van de voornaamste bijzonderheden van het smokkelplan, dat binnen weinige dagen ten uitvoer zou worden gebracht en toen werd hij weder ontslagen en kon gaan, om Cockeril te gaan opzoeken, want het was intuschen reeds half zes geworden.

In de hotelgang waren reeds de lichten ontstoken. Torndyke liep langzaam de lange gang af in de richting van de lift, die aan de hoofdgang gelegen was en hij had bijna den hoek bereikt, toen hij achter zich een deur hoorde opengaan en de hooge stem hoorde van Hickory, die in de halve schemering hem achterna riep:

— Philip, luister nog eens even! Ik heb je nog een kleinigheidje te zeggen!

— Dadelijk tot uw dienst, oom! zei een stem, maar het was niet de stem van den man, die bijna den hoek bereikt had!

Die deed snel nog twee stappen, sloeg den hoek

om en stond tegenover zijn spiegelbeeld. Alleen had dat spiegelbeeld heel wat fletser oogen en zijn gang was niet zoo zeker en veerkrachtig.

Torndyke No. 2 bleef als verwezen staan bij het zien van zijn dubbelganger en scheen op het punt te staan een schreeuw te geven van verbazing en ontsteltenis.

Torndyke No. 1 echter wierp een snellen blik om zich heen, overtuigde zich, dat er niemand in de buurt was en velde toen, zonder een oogenblik te aarzelen, zijn evenbeeld met een harden kaakslag, die hem zeker zou hebben doen neerstorten, als zijn aanvaller hem niet behendig in de armen had opgevangen.

Achter zich hoorde hij voetstappen, die haastig naderden.

Juist naast hem bevond zich een deur van een logeerkamer. Hij bedacht zich niet, maar opende ze vlug, schoof het slappe lichaam van Torndyke naar binnen, liet hem zachtjes op den vloer glijden en deed de deur onhoorbaar weer dicht.

Hij was juist bezig met onschuldig een sigaret op te steken, toen Hickorye zijn oom, om den hoek te voorschijn kwam en ongeduldig fluisterde:

— Kon je geen antwoord geven? Luister nog even!

Hij wierp een onderzoekenden blik om zich heen, bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn neef en fluisterde toen:

— Ga direct met hem naar de blauwe kamer, naast het tooneeltje. Dan kun je onmiddellijk weer vertrekken. Adieu!

En hij maakte rechtsomkeert! De jongeman, die was achtergebleven, stak de hand alweer uit naar de kruk van de deur, maar nu kwamen er mensen aan en hij achtte het verstandiger, den aftocht te blazen. Hij begaf zich naar de lift, liet zich tot de vestibule brengen, ging het hotel uit en stapte in een kleine auto, die in de file stond te wachten. Een uur later was hij weer in het kleine landhuis, waar Raffles hem ontving met de woorden:

— Ik begon al met eenige ongerustheid naar je uit te zien, Brand!

— Nu, alles wel beschouwd, heb ik niet te klagen — maar het had toch weinig gescheeld, of alles was in het honderd geloopten.

En uitvoerig deelde Brand mede, wat er in het Manhattan hotel was geschied en wat hij met den echten Torndyke had moeten doen. Toen hij gereed was met zijn verhaal, voegde hij er ongerust aan toe:

— Als nu dat jeugdige kuiken maar niet aan zijn oom gaat vertellen, dat hij op de gang zijn evenbeeld is tegengekomen!

— Daar behoef je niet voor te vreezen, Brand! Dat is hij binnen een kwartier weer volkomen vergeten.

— Maar zijn oom zal zijn sufheid opmerken en

begrijpen, dat er met zulk een slaapkop niets valt aan te vangen.

— Dat zou natuurlijk onze plannen eenigszins moeten wijzigen, maar in ieder geval moeten we dien Cockeril zien te vinden.

— Is het wel de moeite waard, om ons voor zulk een schurk in gevaar te gaan begeven? vroeg Brand minachtend.

— Brand, een sluipmoord is in geen enkel geval te verontschuldigen! Hij mag niet naar het Gouden Paard gaan. Ik ken die inrichting — het is een afschuwelijk moordhol, waar al menige ongeboete misdaad is gepleegd.

— Hij zal er waarschijnlijk niet komen, Edward, nu ik de man ben, die er hem had moeten brengen! Ik meen echter te weten, dat hij wel vaker in die inrichting komt en het is denkbaar, dat zijn noodlot hem daar vanavond juist heen drijft. Moeten wij hem dan niet waarschuwen?

Raffles dacht een oogenblik na en zei toen:

— Het zal verre van gemakkelijk zijn, hem in dien korten tijd in een stad als New-York te vinden. Ik weet iets beters — wij zullen vannacht beiden, in gezelschap van Henderson, naar het nachtlokaal gaan en daar een oogje in het zeil houden. Komt hij er, dan kunnen wij hem nog altijd waarschuwen, de blauwe kamer te vermijden.

— En ik — moet ik mijn vermomming als Torndyke blijven dragen?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn! Niemand kan zeggen, hoe hard jouw slag is aangekomen en men zou misschien ontijdig den echten Philip hebben kunnen vinden. Zijn oom zou dan vreemd opzien, als hij moest vernemen, dat neefje toch in het nachtlokaal was verschenen. Hij is een schrander man. Hij zou tenslotte achterdocht kunnen krijgen en misschien het plan voor de smokkelonderneming wijzigen. Dat alles kunnen wij voorkomen, als je deze vermomming voorloopig maar aflegt. Men moet het toeval niet uitdagen. En het is immers denkbaar, dat het den jongen Torndyke vannacht in het Gouden Paard doet belanden. Wij moeten ontmoetingen als die van vanmiddag in het hotel liever niet meer riskeeren.

— Als ik had kunnen vermoeden, Edward, dat de snuiter zoo dicht in de buurt was, dan zou ik me misschien nog wel eens bedacht hebben, ofschoon ik dan een goed oogenblik zou hebben verzuimd! Ik had al aan hun kamerdeur geluisterd en wist mij nog maar juist in veiligheid te brengen, toen dat achterdochtige kleine mannetje de deur openrukte.

Raffles gaf geen antwoord. Hij tief eenige oogenblikken in diepe gedachten verzonken de kamer op en neer en begon pas na verscheidene minuten weer:

— Ik zou niet gedacht hebben, Brand, dat ons eenvoudig pleziertochtje over den oceaan, zonder

bepaald doel ondernomen, ons voor zulke ingewikkelde vraagstukken had kunnen stellen. Maar nu ben ik ook voornemens, ze naar mijn beste weten op te lossen. Ik heb zooeven nagedacht over het probleem-Torndyke. Het komt mij ontoelaatbaar voor, dat dit jongmensch ons voor de voeten blijft loopen, zoolang we dit werkje niet hebben opgeknappt. Ik stel dus voor, onzen man maar weer onder onze berusting te nemen, totdat hij ons geen schade meer kan berokkenen, door zich te vertoonen op oogenblikken, die zijn plaats vervanger in 'n zeer onaangename toestand kunnen brengen.

— Maar dat is verre van gemakkelijk! riep Brand verschrikt uit. Bovendien, je denkt toch niet, dat hij dat uur daar languit op zijn rug is blijven liggen?

— Dat is niet erg waarschijnlijk, antwoordde Raffles glimlachend. Wij willen tenminste niet aannemen, dat je hem dadelijk hebt doodgeslagen! Denkelijk was hij binnen tien minuten, hoogstens een kwartier weer overeind en heeft toen, misschien een beetje versuft en in ieder geval zonder eenige herinnering aan het voorgevallene, de kamer weer verlaten. Nu zijn er natuurlijk twee dingen mogelijk: of zijn oom en Schulze hadden het hotel al verlaten, en dan is er niet de minste reden om ons te verontrusten, of hij heeft met zijn oom gesproken, die waarschijnlijk van het geheele geval niets begrepen heeft, maar dan toch wel zal inzien, dat er iets zonderlings moet zijn geschied en dat hij aan een man, die niet eens meer weet, wat hem een kwartier tevoren werd opgedragen, een zaak van zulk een verschrikkelijk gewicht niet kan toe-

vertrouwen. In het eerste geval moet hij er op rekenen, dat Cockeril vannacht wordt neergeschoten in de blauwe kamer, door de hand van Tickle, in het tweede geval moet natuurlijk het geheele moordplan herzien worden! Dat plan kennen wij niet en wij zouden er ons dus niet tegen kunnen verzetten. Maar dit alles is theorie, en wij hebben hier de praktijk noodig. Wij zullen dus nu onmiddellijk terugkeeren naar het hotel, maar eerst zullen wij wat eten en leg in elk geval deze vermomming af, die te gevaarlijk wordt. Door handig te vragen, zullen wij daar spoedig genoeg vernomen hebben, wat de lotgevallen zijn geweest van mijnheer Philip Torndyke.

Omstreeks twee uren later, het was half tien in den avond, wisten Raffles en Brand nauwkeurig, wat zij wilden weten. Zij kwamen juist op het oogenblik, dat er nogal wat opschudding was ontstaan, doordat de etagekellner, die een nieuwen gast naar zijn kamer had willen brengen, bij het openen van de deur en het inschakelen van het licht iemand op het bed had zien liggen, gekleed en wel, slapend als een roos en die men herkende als een heer, die dien dag al eens vroeger in het hotel was geweest en toen naar een zekeren Josuah Hickory had gevraagd. Men had hem gewekt, de slaper had eenvoudig een verontschuldiging gesteld en daarop verklaard, volstrekt niet te weten, hoe hij in die kamer kwam en wat hij eigenlijk deed.

Die heer was Philip Torndyke.

En Raffles was volkomen gerust — het was dus uitgesloten, dat oom en neef dien avond elkander nog gesproken hadden.

Wilt U 'n fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC-Cigaretten!

HOOFDSTUK IV.

DE BLAUWE KAMER.

De 43ste straat staat bij de politie in een niet al te gunstig blaadje, vooral het gedeelte „East” ervan is tamelijk berucht om het groote aantal geheime speelholen, de klandestiene drankhuizen en de vele tingeltangels van gevaarlijk allooi, die men er aantreft.

Het „Gouden Paard” was nog pas een jaar te voren geopend door een Italiaan, die daartoe een voormalige bierbrouwerij had laten verbouwen — met behoud van de uitgestrekte kelders, die nu echter voor geheel andere doeleinden dienden.

Op de eerste verdieping was de groote dancing en daar bevond zich ook de cabaretzaal met haar laag tooneel, waarvan een breede trap naar de zaal leidde. Over die trap kwamen dan de dansmeisjes afdalen, om temidden van de tafeltjes op het breede gangpad haar lenigheid en gratie ten toon te spreiden. Hier fonkelde het van licht, verguldsel, kostbare houtsoorten en spiegelglas. Men dronk er champagne en whisky, alsof er in geheel Amerika geen drankwet bestond en de geregelde bezoekers hadden er een merkwaardige handigheid in gekregen, om het verboden vocht met bliksemsnelheid te doen verdwijnen, als het nog even kon in hun maag en anders op den grond of in de handen van de vlug toeschietende kellners.

Een paar malen was men toch niet vlug genoeg geweest en werd het geheele publiek van leegloopers, smokkelaars, lichtekooien en nieuwsgierigen door de politie als een kudde schapen voortgedreven, om in de reusachtige auto's naar het dichtst bijzijnde bureau te worden vervoerd.

Maar in verreweg de meeste gevallen was de „Dago” — dit is de naam, door de New-Yorkers aan alle Italianen gegeven, de politie toch te vlug af, die dan onverrichterzake weer moest aftrekken, gevolgd door de bespottende blikken vol leedvermaak van de nachtvlinders en haar cavaliers.

Maar Signore Lamberti had nog meersnaren op zijn viool. Naast de dancing was een keurig zaaltje met blauwe zijden wanden en een vloerkleed van blauw pluche, welke kleur aan het vertrek zijn naam had gegeven.

Men kon daar kaarten, dobbelen, maar men kon er desgewenscht ook van die beraadslagingen houden, die meestal het smokkelen van drank tot onderwerp hadden, maar menigmaal nog heel wat erger zaken. Alleen de intimi, de goede vrienden van Signore Lamberti, hadden daar toegang.

Het vertrek had drie deuren. Een ervan leidde naar de gang, een tweede naar de zoeven reeds genoemde dancingzaal en een derde kwam uit in een smal gangetje, dat rechtstreeks naar 't tooneel

voerde van de cabaretzaal.

't Had een breed raam, uitkomende op de brandgang, maar dat des avonds was afgesloten door fluweelen gordijnen, ook al in blauwe kleur.

Dit vertrek was inderdaad de geliefkoosde kamer van Signore Lamberti, waarheen hij zich menigmaal persoonlijk begaf om te zien, hoe er de zaken stonden, tenzij hem zeer nadrukkelijk was verzocht, dit na te laten.

Hij volgde daarbij meestal den volgenden weg: van zijn klein kantoor gelijkvloers stak hij de groote vestibule dwars over, beklom de breede trap naar de eerste verdieping, ging de cabaretzaal binnen, bereikte de tooneelzaal door een klein deurtje naast de kleine orkestruimte, liep langs de coulissen of beter gezegd de zware, gespleten draperieën, die de ruimte van het tooneel afsloten, moest vier tredjes afdalen, zoodra hij niet verder kon, volgde een kleine gang en ging dan door een verbindingsdeur het verlengde van die gang binnen en dat rechtstreeks op de reeds genoemde deur toe leidde, die toegang gaf tot de blauwe kamer. Het was een route, die aan de kellners en aan het overige personeel streng verboden was.

Deze belangstelling van Signore Lamberti wordt begrijpelijker, als men bedenkt, dat hij in smokkelzaken zeer bedreven was en er nauw bij betrokken. De politie vermoedde dit, zonder ooit bewijzen bijeen te hebben kunnen brengen. Dat er in de inrichting sterke drank werd gedronken, het stond bij haar vast en het was gebleken tijdens haar invallen. Maar helaas, een paar vrij hooge boeten kunnen een man als Lamberti niet afschrikken en nogmaals helaas, er zijn politieagenten in Amerika, die veel zien, zonder iets te zien, behalve de dollar-noten, die men hen in de handen drukt.

Het was omstreeks half elf op dien avond, toen het kleine kantoortje van Signore Lamberti een onverwacht bezoek ontving.

Er werd met korte tikken op de deur geklopt en toen traden Schulze en Tickle snel binnen, sloten de deur achter zich en vielen maar aanstonds met de deur in huis, als mannen plegen te doen, die op de hoogte zijn van de waarde van den tijd en het nuttelooze inzien van het verspillen van veel woorden.

Derrick Schulze sloot ook nog het dikke fluweelen gordijn voor de deur, zoodat het nu onmogelijk was, daar in de drukke, roezemoezige vestibule iets te hooren en liep regelrecht op Lamberti toe, met een uitdrukking op zijn gelaat, die den Italiaan weinig goeds voorspelde.

Hij ging vlak naast hem aan zijn bureau zitten,

waar hij juist iets scheen te becijferen en begon met een zachte stem, de handen op de knieën gesteund en zonder zijn onafscheidelijke, zwarte sigaar uit den mond te nemen:

— Luister eens goed naar ons, Lamberti, je moet ons vanavond helpen. Dat wil je toch wel doen?

Lamberti keek onthutst onderzoekend in de grijsgroene oogen, die strak op hem gevestigd waren, en knikte haastig en zwijgend. Hij wist maar al te goed, dat mannen als Schulze aan zijn zaak het grootste nadeel konden berokkenen, door anoniem zekere dingen aan de politie te verraden, die beter verborgen konden blijven.

— Je weet wel, Schulze, zeide hij, dat je altijd en overal op me rekenen kunt.

— Dat wist ik ook wel. Jerry Cockeril komt aanstonds hier. En hier, Tickle en ik zijn er volstrekt niet op gesteld, dat hij weer weg gaat. Hij komt met mijn neef Torndyke.

Lamberti werd een graadje bleeker. Nog pas twee maanden geleden was er in zijn inrichting een vrouw doodgeschoten door een jaloersche medeminnares, die tevens lid was van een concurrerende bende. En bloedvergieten had hem nooit erg aangestaan. Het gaf maar last en benadeelde je vroeg of laat in je broodwinning.

— Hoor eens even, Schulze, begon hij stotterend, dat is me onaangenaam. Ik wilde wel, dat je deze zaakjes op een andere manier en ook op een andere plaats ....

Maar verder kwam hij niet. Tickle was met de handen in zijn zakken langzaam op hem toegelopen, klopte hem op den schouder en dwong hem op te zien. En Lamberti zag in een wreed, dreigend gezicht en kroop dadelijk in zijn schulp.

En in gebukte houding hoorde hij, hoe Tickle rustig zei, maar met iets in zijn stem, dat hem deed huiveren:

— Ik zou maar doen, wat Schulze zegt, Lamberti. Het is er voor jou de tijd niet naar om tegen te stribbelen. Je hebt voor eergisteren een klein papiertje verloren, nietwaar? Wel — ik heb het!

Lamberti werd nog bleeker en kreunde zacht.

Tickle zinspeelde hier op een kort briefje, dat hij zelf had geschreven aan den aanvoerder van een smokkelbende, die niet die van Tickle was, met een opdracht en daardoor had hij zich schuldig gemaakt aan een van de ergste vergripen, die de Amerikaansche bootlegger kent — 't voorbij gaan van den smokkelchef in het eigen stads-kwartier.

Zijn stem klonk heesch en hij durfde niet opzien, toen hij vervolgde:

— Je moet het mij vergeven, Tickle! Hij deed zulke prachtige aanbiedingen!

— Het wordt vergeven, mits je nu gehoorzaamt en ons helpt. Cockeril mag over twee uren niet meer leven!

— Maar — wat moet ik aanvangen met zijn lijk! jammerde de Italiaan op onderdrukten toon. En het schieten zal overal gehoord worden. Jullie vervloekte twisten ....

— Kalm wat! vermaande Schulze hem streng. Hoe minder jij praat, Lamberti, hoe beter het voor je is! En luister nu. Zoodra mijn neef en Cockeril komen, breng je ze naar de blauwe kamer. Je zorgt voor een sterk slokje. Cockeril houdt er wel van. Philip zal dan wel maken, dat hij wegkomt, zoodra Cockeril boven zijn theewater is. Hij moet zich overal vertoonen, voor zijn alibi, begrijp je? Dan zal — zeker iemand van den weg over het tooneel gebruik maken, om een woordje met Cockeril te praten. Het schot zal niet gehoord worden — de man, die met hem praat, gebruikt een geluidemper. Als de zaak achter den rug is, kunnen we den bemoeial met ons drieën gemakkelijk langs de brandtrap naar beneden en over de stikdonkere binnenplaats naar den rioolput brengen, dien jij toch wel heel goed zult kennen, en hem daar zachtjes in laten glijden, zonder dat iemand het ziet of hoort. Het zal alles zoo gladjes verlopen als de preek van een afschaffer! Zorg jij maar, dat mijn neef en Cockeril zoo vlug mogelijk boven komen, de rest is onze zaak. Nu — hoe is het?

— Het is goed! antwoordde Lamberti, en hij smoorde een zucht.

De twee mannen wierpen hem nog een veelzeggenden blik toe en verlieten toen, kalm rookend, het vertrek.

Het is misschien een wat overdreven zegswijze, die iemand afschildert als „aan den grond genageld”, en toch was zij wel van toepassing op Schulze zoowel als zijn vreeselijken medeplichtige, toen zij daar, op geen tien passen afstand, Jerry Cockeril voor zich zagen, keurig in smoking gekleed en in gezelschap, niet van Philip Torndyke, zooals toch de afspraak was, maar van niemand minder dan de zwaarlijvige mevrouw Dorothy Edwards in hoogst eigen persoon!

Cockeril had hen dadelijk gezien en maakte een overdreven buiging en toen hij zich weer oprichtte, lag er een spottende, uitdagende uitdrukking op zijn gelaat.

Het moet gezegd worden, dat Schulze en Tickle zich snel wisten te beheerschen en zijn overdreven groet koeltjes beantwoordden met een korten hoofdknik.

Maar zoodra zij weder alleen waren in een hoek van de groote eetzaal, gromde Tickle woedend:

— Wat heeft dat nu te beteekenen? Waar zit die vervloekte ezel van een neef van je, Schulze?

— Moet je dat mij vragen? Ben ik zijn kindermisje? Ik heb hem opgedragen om hem hier te brengen — misschien heeft hij hem misgelopen en had Cockeril een andere afspraak met dien wandelenden vleeschpot van Egypte gemaakt. Maar wat

doet het er ook eigenlijk toe? Hij is hier en we moeten onzen slag zien te slaan!

— Terwijl zij bij hem is?

— Gebruik je verstand! Cockeril zal ook wel liever dansen met een van de meisjes! Vlug een beetje — er moet dan maar een andere afspraak gemaakt worden. We moeten hem in de blauwe kamer krijgen, hoe dan ook! Desnoods breng ik hem er zelf. Als jij dan maar zorgt, dat je klaar staat. Ik heb daareven „Duitsche Greet” gezien — die kan ons wel helpen! Die moet hem dan maar wijsmaken, dat ze over belangrijke dingen met hem te spreken heeft, een goed smokkelzaakje of zoo.

Tickle keek somber voor zich uit. Hij had dien tegenslag niet verwacht en bromde nijdig wat voor zich heen, met zijn zware vuisten gebald.

Toen haalde hij de schouders op en zei:

— Ik zal me boven gaan verstoppen en ik geef je een uur, Schulze, om hem in de blauwe kamer te loodsen. Is hij er dan nog niet geweest, dan zie ik er van af en dan moet je 't maar zelf opknappen.

— Hij zal er zijn, reken er op!

— En wat doe je met het nijlpaard, dat hij heeft meegebracht?

— Die geven we wel een middeltje in, dat ze slaapt! Laat dat maar aan mij over! Vlug een beetje! Ik zal niet rusten, voor de schurk met zijn hatelijken glimlach op den bodem van het riool ligt en liefst met een zwaren steen aan zijn voeten!

— Binnen een uur! herhaalde Tickle nogmaals kortaf, en toen verlieten de twee schelmen elkaar.

Het was zeker nog geen vijf minuten na dit gesprek, toen Raffles en Brand op hun beurt de eetzaal van het „Gouden Paard” binnentraden. Zij hadden een kostbaren tijd verloren met het zoeken naar Cockeril, en daar zagen zij hem nu bijna aanstonds in gezelschap van de schatrijke Dorothy, die den koning te rijk scheen te zijn met haar nieuwste aanwinst en vol zegepraal met haar kleine varkens-oogjes om zich heen zag, onkwetsbaar naar het scheen voor de spottende blikken, die van alle kanten op het ongelijke paar werden geworpen.

Zij stonden een oogenblikje stil bij den ingang en toen Raffles zijn oogen door de reeds overvolle zaal liet zwerven, zagen zijn scherpe blikken al spoedig in een anderen hoek Derrick Schulze, wiens uiterlijk Brand hem nauwkeurig beschreven had.

— Is dat niet de aanvoerder van den troep? vroeg hij zachtjes.

Brand volgde de richting van Raffles' blik en knikte bevestigend.

— Dan moet de schurk Cockeril ook al gezien hebben en ik ben nieuwsgierig, hoe hij het ver-

klaard heeft, dat niet zijn neef, maar onze aanvallige Dorothy in gezelschap is van het slachtoffer.

— Mij dunkt, dat zij nu wel van de onderneming zullen afzien!

— Dat betwijfel ik, Brand. Tickle is niet in zijn gezelschap, en dat voorspelt niet veel goeds. Zie eens, nu staat hij te praten met een dame met blond geverfd haar en smachtende oogen! Wat drommel — ik vergis mij niet — dat is Duitsche Greet, die nog pas weinige maanden geleden een straf van een paar jaren heeft uitgezeten. Luister eens, Brand, er hangt iets in de lucht! Wij moeten Cockeril in het oog houden en ook zijn metgezellin. Nogmaals, ik zal niet toelaten, dat, terwijl ik het verhinderen kan, een man koelbloedig wordt vermoord, lafhartig, vanuit een hinderlaag!

Het zou echter spoedig genoeg blijken, dat het niet zoo gemakkelijk is, een jongen en krachtigen man steeds en overal te blijven volgen in een groot eetzaal met een aangrenzend danszaaltje en binnen twintig minuten waren niet alleen mevrouw Edwards, maar ook Raffles en Brand den man kwijt, die ten doode gedoemd was.

Hij was eensklaps verdwenen, na een paar malen tijdens het souper de kleine zaal te zijn rondgedanst met Duitsche Greet, die eveneens onzichtbaar was geworden.

Zoodra Brand dit aan Raffles kwam rapporteren, die in een donker hoekje bij het podium van het orkest op post stond, zeide deze met gefronst voorhoofd:

— Dan is hij zeker nu reeds naar de blauwe kamer geloodst en het wordt hoog tijd, dat wij handelend optreden. Ik weet hier gelukkig uitstekend den weg, Brand, en wij zullen ons haasten om naar boven te gaan!

— Moet ik niet op haar blijven letten?

— Dat lijkt mij nu overbodig! Het haar te zeggen zou alleen maar een verbazende opschudding teweeg brengen, want zij zou onmiddellijk om politie gaan gillen en in dien tijd kunnen de moordenaars hun slag slaan. Overigens, ik zie haar ook al nergens meer! Zij is zeker op zoek gegaan naar het verdoolde schaap, gepijnigd door jaloezie.

— En Henderson?

— Ik heb hem gezegd, op den hoek van het volgende blok met de auto te blijven wachten. Hebben wij hem noodig, dan zullen wij wel een sein geven. Vlug nu wat, en vooral voorzichtig, want ik vertrouw dit huis niet, evenmin als zijn eigenaar.

HOOFDSTUK V

HET SCHOT.

Cockeril was de blauwe kamer binngetreden in gezelschap van Duitsche Greet, die hem echter onmiddellijk weder onder een of ander voorwendsel verliet, met de belofte, dadelijk weer te zullen terugkeeren. Hij moest maar vast voor een klein souper-tje zorgen, althans voor een flesch wijn en wat fijne vruchten.

Cockeril knikte alleen maar, nam aan de tafel plaats en keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen en een spottend licht in zijn oogen naar de dichte deur, waardoor het meisje verdwenen was.

Toen stak hij bedaard een sigaret op en wachtte. Aan de vrouw, die hij hierheen had geleid, dacht hij geen seconde. Hij dacht aan heel andere dingen, van heel wat meer gewicht, althans in overdrachtelijke beteekenis.

Hij zat nauwelijks een kwart minuut alleen, of een licht gerucht bij de deur naar de kleine gang deed hem onverschillig het hoofd omwenden. Zijn gelaat kreeg echter een geheel andere uitdrukking, toen hij de deur snel en zacht zag opengaan en Jim Tickle zag binnentreden.

Hij wendde zijn stoel een halven slag om, keek den ander met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en zei:

— Neem me niet kwalijk Tickle, maar ik heb voor vanavond deze kamer alleen besproken.

Tickle was een paar passen naar voren gekomen, alleen een tikje bleeker, maar volkomen kalm en slechts zijn oogen, waarin een duistere dreiging lag, verrieden, wat er in hem omging, toen hij met een flauwen glimlach ten antwoord gaf:

— Je zult je erin moeten schikken, mijn waarde, dat deze kamer voor een kort oogenblik ons beiden bevat. Ik heb namelijk iets met je te bespreken, dat geen uitstel kan dulden.

— Dan zal ik jou op mijn beurt moeten verzoeken het heel vlug te doen, want ik verwacht aanstonds mijn vriendinnetje terug.

— Is dat nu wel heel hoffelijk ten opzichte van Dorothy Edwards, die met zulke teedere gevoelens voor je beziel is, Cockeril? vroeg Tickle met een leelijken grijns, en onmerkbaar gleeed zijn rechterhand naar zijn broekzak.

— O, men kan deze twee soorten vermaak heel goed combineeren! zeide Cockeril rustig, zonder

een blik van den ander af te wenden en met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat, waarvan de beteekenis aan Tickle ontging. Slechts heel even keek hij naar de gangdeur, waar hij een zwak geluid had meenen te hooren — zoo ongeveer alsof er een sleutel in het slot werd omgedraaid.

Maar hoewel het oogenblik maar heel kort was geweest, Tickle had er gebruik van kunnen maken, zijn handen ongemerkt in zijn zak te steken.

Hij stond nu omtrent zes meter van den ander verwijderd, en keek hem aan met oogen, die van wraakzucht waren begonnen te fonkelen.

Zijn stem klonk schor en zijn adem scheen moeilijk te gaan, toen hij hernam:

— Je hebt misschien wel wat al te veel van het leven gevraagd, Cockeril, jij hebt altijd het mes van twee kanten willen laten snijden. Daarover moeten we juist eens praten! Je begrijpt zeker, wat ik bedoel? Je hebt onze zaak verraden en we zullen nu niet veel tijd verliezen — als je soms geloovig bent, doe dan nu snel je gebed en doe het met je handen opgestoken!

Bliksemsnel was de hand uit den zak gekomen, nu gewapend met een revolver van klein formaat, voorzien van een geluiddemper.

En de handen van Cockeril gingen langzaam de hoogte in. In één ervan hield hij nog altijd de brandende sigaret, de man scheen volkomen kalm te zijn, de sigaret trilde zelfs niet en vreedzaam kronkelde een rookwolkje er uit naar boven. Zijn gelaat scheen meer nieuwsgierigheid dan angst uit te drukken. En Tickle beet zich op de lippen, hij had op meer doodsangst gehoopt!

Hij stond daar doodstil, een weinig gebukt, als een panter, die zich op zijn prooi gaat werpen. De revolver was juist op de borst van Cockeril gericht die daar kaarsrecht stond, met zijn handen boven het hoofd.

En rustig zei Cockeril:

— Het is waar, dat ik een paar malen jullie zaken verklapt heb, eenvoudig, omdat ik er meer voordeel in zag, dan in het meedoen! Anders zou ik het waarschijnlijk hebben nagelaten.

— Jij vervloekte schurk! siste Tickle en tegelijkertijd haalde hij den trekker over.

Er klonk een geluid als een heel zachte zweep-

slag en de kogel trof den ander midden in de borst. En Tickle werd grasgroen, want Cockeril bleef kaarsrecht staan, met diezelfde vreemde uitdrukking om de lippen. Tickle vuurde nogmaals, meenende te hebben gemist, ofschoon dat bijna onmogelijk was. Cockeril wankelde zelfs niet, maar bleef hem voortdurend aanzien, en toen deed Tickle een stap achteruit met een dof gegrom en bemerkte, dat, misschien door het haastige vuren, de geluiddemper van het wapen was afgevlogen. Dol van woede wierp hij het wapen weg, tastte in zijn borstzak en trok een groot, vlijmscherp mes uit de lederen schede, die daarin was vastgenaaid.

— Een pantser, hè? kwam het met moeite over zijn lippen. We zullen zien of je hals ook beschermd is, net als je borst!

Maar ditmaal had hij dan toch buiten den waard gerekend en een mes is minder waard dan een goed vuurwapen, als men dat maar bijtijds weet te grijpen.

Nu, aan snelheid ontbrak het Cockeril niet en de kleine browning was al in zijn vuist, voor Tickle nog een stap met het mes in zijn opgeheven vuist had kunnen doen.

— Ik zou maar wat kalm zijn, Tickle! maande Cockeril hem aan. Je moet weten, dat ik zoo verstandig ben, dadelijk op het hoofd te mikken. Zie je, dat kun je nu eenmaal niet pantseren. Was het geen schitterend denkbeeld van mij? Ik vermoedde gisteren al zoo iets, en in zoo'n geval neem ik altijd den voorzorgsmaatregel, mijn kogelvrij pantser aan te trekken. Je hebt intusschen twee leelijke gaten in mijn splinternieuwe overhemd gemaakt en dat neem ik je bijzonder kwalijk! Je vroeg daarnet of ik soms wilde bidden — mag ik nu eens naar jouw inzichten daaromtrent vragen?

Tickle verbleekte op een vreeselijke wijze en begon jammerlijk te sidderen. Hij bracht er met moeite uit:

— Jerry, je wilt toch niet — je kunt het toch niet in je hoofd krijgen, een man als een hond neer te schieten, die ongewapend is? Kijk, ik laat mijn mes vallen!

Er kwam een uitdrukking van walging en diepe minachting op het knappe gelaat van Cockeril, toen hij verachtelijk zei:

— Een lafaard dus ook nog! Ja, dat zijn sluipmoordenaars meestal! Je durft dus niet te sterven, nietwaar? En toch zal het moeten, Tickle! Ieder is zichzelf het naaste en ik ben er niet op gesteld mijn heele leven met een lastig pantser te loopen. Het zit allemachtig ongemakkelijk! Dat ik op je dankbaarheid niet zou hoeven te rekenen, als ik nu je leven spaarde, dat leert mij mijn menschenkennis! Ik geef je dertig seconden, ik geef je een volle minuut, en dan zul je verstandig doen, met je leven af te rekenen!

Tickle zag een oogenblik in de ijsskoude, harde

oogen, die in de zijne keken. Hij begreep, dat hij niet op medelijden behoefde te rekenen, dat hijzelf niet getoond had. En hij wist, dat hij hetzelfde had willen doen, als Cockeril nu gedaan had. De smokkelaars bestreden elkander als wilde dieren in het woud, ja, met nog heel wat minder ridderlijkheid. Tusschen hen gold alleen de wet van het zelfbehoud.

Vruchteloos zag hij uit naar een middel om zich te kunnen verdedigen tegen dat meedoogenlooze kleine zwarte ding in de vuist van zijn vijand, maar hij vond niets.

Eensklaps echter liep er een schier onmerkbaar rilling over zijn gelaat, die hij onmiddellijk weer trachtte te onderdrukken. Hij had schuins achter Cockeril het zware gordijn voor het Fransche raam zien bewegen, onmerkbaar, maar toch voldoende om hem te overtuigen, dat Schulze zich achter dat gordijn moest bevinden, die hem aanstonds te hulp zou komen, als hij dit vreeselijk onderhoud nog maar een enkele minuut wist te rekken, want hij moest niet zwijgen gedurende de zestig seconden, die hem waren toegestaan, maar luid, onafgebroken spreken, zoodat geen enkele beweging van zijn medeplichtige gehoord zou kunnen worden.

En zoo begon hij dan met een schelle, door de zenuwspanning telkens haperende stem, aan één stuk te praten, over allerlei onderwerpen, als iemand, die van doodsangst bijna niet meer weet, wat hij zegt, hetgeen trouwens tamelijk wel in overeenstemming met de waarheid was.

Maar hoezeer hij zich ook in bedwang meende te kunnen houden, het was hem onmogelijk te voorkomen, dat zijn blikken nu en dan in de richting van de gordijnen gingen, die nog eventjes bewogen.

Cockeril was een zeer voorzichtig en oplettend man en er waren nog geen vijftien van de zestig seconden verlopen, of hij had die schichtige blikken opgemerkt. En op zijn beurt deed hij iets, dat zelfs de sterkste man in zijn omstandigheden wel niet had kunnen nalaaten. Hij wendde voor een kort oogenblik zijn hoofd in de richting van het gordijn, waarachter hij een nieuw gevaar vermoedde. En bijna zou hem dat noodlottig zijn geworden. Want sneller dan de gedachte en terwijl de revolver uit haar richting was gebracht, bukte Tickle zich, greep het dolkmes van den vloer en was met een enkelen tijgerachtigen sprong bij zijn tegenstander. Hij vatte diens gewapenden arm onder den pols met zijn linkerhand en hief de rechter op, waarin het mes schitterde en het volgende oogenblik zou hij hebben toegestoken, boven het pantser, in den hals van zijn vijand, als niet plotseling de raamgordijnen opzij waren geslagen en een man te voorschijn was getreden, die hem achteruit duwde, tevens den arm met het mes grijpend.

Tickle slaakte een dof gebrul van woede en schrik — die man was niet Schulze, zooals hij verwacht

had! Het was een hem geheel onbekend persoon, rijzig en krachtig gebouwd, die nu op een koelen toon tot hem zeide:

— Laat dat mes weer vallen, Tickle, en houd je bedaard, anders zal het je slecht vergaan!

— Ik zal hem eenvoudig neerschieten! zeide Cockeril rustig.

— Dat zult gij integendeel niet doen, en zeker niet, waar ik bij ben, hernam de zoo plotseling verschenen derde in het spel.

— Mijnheer, ik erken, dat ik heel veel aan uw tusshenkomst te danken heb, ofschoon ik er de reden niet van begrijp, maar dat zal mij toch niet beletten, een van mijn doodsvijanden voorgoed onschadelijk te maken.

— En bijna op hetzelfde oogenblik haalde hij den trekker over. Er klonk een harde tik en dat was het eenige gevolg. De haan was neergekomen, maar had geen patroonhuls getroffen!

Verbluft trok Cockeril nogmaals den trekker over — diezelfde harde, venijnige tik en niets meer.

— Ah! Ik zie al, wat het is! zeide de indringer glimlachend. Duitsche Greet bij u gehad, nietwaar? Nu, wie zulk een uitstekende zakkenrolster vijf minuten naast zich heeft gehad, moet zich niet verbazen, als zijn eigen behoorlijk geladen browning vervuild wordt tegen een waardeloos stukje speelgoed!

Cockeril bekeek het wapen even aandachtig en zeide toen, verbleekende:

— Nu, daar zal zij van lusten! Dat had mij het leven kunnen kosten!

Tickle uitte een vreeselijken vloek. Zijn gelaat was aschvaal geworden. Hij stikte bijna van woede, nu hij bedacht, dat hij die man in zijn macht gehad had, dat hij slechts gewapend was met een ongeladen pistool en dat hij het niet geweten had door de ezelachtigheid van die dievenmeid, die verzuimd had hem tijdig te waarschuwen. Zijn met bloed doorloopen oogen zochten naar zijn eigen revolver, die in een hoek was te land gekomen, maar Raffles — men heeft natuurlijk reeds begrepen, dat hij de derde man was — zeide op kouden toon:

— Gij zult wel zoo goed zijn, mijnheer, verdere rapjes achterwege te laten! Wat gij later met elkander wilt doen, is mij volkomen onverschillig zoolang ik er maar geen kennis van draag. Ik doe dan gelijk Pilatus en wasch mijn handen in onschuld.

Hij liet een zacht fluitend geluid hooren en bijna op hetzelfde oogenblik trad Brand binnen.

Raffles zeide iets in een voor de anderen volkomen onbegrijpelijke taal en dadelijk liep Brand naar den kamerhoek en maakte zich meester van Tickle's revolver, waarop hij den schurk ook 't vlijmscherpe mes deed afgeven. Dit alles onder bedreiging van Raffles' revolver, die zooveen aan het spelletje was

komen deelnemen en uit haar glimmenden loop grimmig naar den nog gewapenden man keek.

— Nu kunnen wij tenminste praten en wij moesten, dunkt me, maar kort zijn! hernam Raffles glimlachend. Bijna was ik te laat gekomen, door omstandigheden, die ik niet in mijn macht had! Gelukkig is nu alles, zooals men dat noemt, met een sisser afgeloopen. Mijnheer Tickle, gij kunt wel gaan. Natuurlijk zou ik u onmiddellijk aan de politie kunnen uitleveren en ik beken, dat ik daar buitengewoon veel lust in gehad heb, maar dan zou ik zelf als getuige moeten optreden, en daar zie ik geen heil in, om redenen, die u volstrekt niet aangaan. Ja, nu kijkt gij verwonderd en argwanend op, gij denkt natuurlijk met een soortgenoot te doen te hebben, die liever niet in aanraking komt met het gewapend gezag. Wel, misschien hebt gij wel gelijk.

Heel even was de toon van Raffles bitter geworden en hij speelde met opeengeklemd lippen met zijn revolver. Toen stak hij het wapen op en vervolgde, luchtig sprekend:

— Ga nu maar heen, mijnheer Tickle en zonder vragen, als ik u verzoeken mag. De beantwoording zou toch achterwege blijven. Laat het u voldoende zijn, dat ik iets wist van uw plannen en ze heb willen verijdelen. Neen, ga liever niet langs het tooneel weg. Ik kan u den aftocht langs de brandtrap als een zeer bruikbare aanbevelen. Ik heb diezelfde route gevolgd, om hier dit spel te komen storen. Vaarwel, of misschien wel tot ziens, gelijk gij zelf zult verkiezen.

Half versuft door deze zoo snel op elkander volgende gebeurtenissen en de onverklaarbare tusshenkomst van dien vreemdeling, sloop Tickle in gebogen houding naar het gordijn, sloeg het terug, keek even naar het Fransche raam, blijkbaar door een meesterhand met groote bekwaamheid van buiten af geopend, kwam in de duisternis van het ijzeren balcon en was het volgende oogenblik verdwenen.

— Ik had hem moeten neerschieten! bromde ril nijdig.

— En u zoudt het gedaan hebben, als gij er maar kans toe had gezien! zeide Raffles sarcastisch. Kom aan, mijnheer Cockeril, gelooft ge niet, dat ge mij eenigen dank verschuldigd zijt?

— Daar kom ik rond voor uit! riep Cockeril en hij greep met zijn fijne, witte hand plotseling de gespierde vingers van dien zonderlingen helper en drukte ze. Zonder u zou ik waarschijnlijk met een paar steken in den hals liggen te zieltogen!

Raffles maakte zijn hand snel vrij en zei koeltjes:

— Ik deed het, Jerry Cockeril, omdat ik rekende op je dankbaarheid. Gij ziet mij vreemd aan? Het is toch zoo. Ik speculeer er namelijk op. Ik acht u niet zeer hoog, maar ik weet, dat gij uw leven op prijs stelt en mij wel zult willen beloonen, om-

dat ik het u heb helpen behouden. Komaan, niet langer er meer omheen gedraaid. Draagt gij kennis van het kleine smokkelplannetje, hetwelk Schulze en zijn maat op touw hebben gezet, in afwachting van den „grooten haal“?

Er verscheen een uitdrukking van schrik en verwondering op het gelaat van Cockeril, zijn stem klonk gesmoord, toen hij vroeg, Raffles strak aanzijnde:

— Hoe weet gij dat?

— Beroepsgeheim, mijn waarde.

Gij hebt me nog niet geantwoord op mijn vraag. Zijt ge op de hoogte van de bijzonderheden?

— Neen. Ik weet, dat er gesmokkeld zal worden in een der dokken, ik kan wel bijna vermoeden wanneer, maar de bijzonderheden van het plan, dat de Raad van Beheer uitdacht, zijn mij niet bekend.

— Zouden zij u gevraagd hebben, om er deel aan te nemen?

— Dat betwijfel ik! Ik sta bij hen niet erg in den pas, zooals ge zoeven zelf hebt kunnen waarnemen. Als ze het gedaan hadden, dan zou het alleen gedaan zijn ten gerieve van een . . . van een derde, machtige, voor wie ze bang zijn!

— Dorothy Edwards! zeide Raffles en even plooiden zich zijn lippen tot een glimlach.

— Maar bij den duivel, weet gij dan alles? riep de schelm verschrikt uit.

— Niet alles, wel veel! antwoordde Raffles lakoniek. Wij gaan verder. Als uw vriendinnetje vraagt, of beter gezegd eischt, dat gij zult meedoen, zal de Raad van Beheer dat goedkeuren?

— Misschien!

— Zij zou bijvoorbeeld kunnen dreigen, dat zij zich in geval van weigering terugtrekt van de groote zaak! vervolgde Raffles, nog steeds even bedaard.

— Ik zie het wel, hernam Cockeril verbleekend, men moet u iets hebben verraden, dat gij van deze zaak afweet, die streng geheim gehouden had moeten worden.

— Laten wij dat dan maar aannemen, antwoordde Raffles onverschillig. In ieder geval weet ik het. We kunnen dus wel als vaststaande aannemen, dat de hooge heeren, bang voor uw beschermster, u in de combinatie zullen opnemen, ondanks hetgeen er vanavond geschied is, of misschien wel juist daarom, omdat zij moeten vreezen, dat gij naar de politie zult gaan en hen allen uit wraakzucht zult verraden.

— Die redeneering is niet zoo dom! zeide Cockeril vol bewondering.

— Welnu — zoudt ge mij als een stille vennoot willen aannemen?

— Begrijp ik u goed? Wilt gij met ons meedoen?

— Meedoen is een zeer rekbaar begrip! ant-

woordde Raffles glimlachend. De zaak is veeleer, dat ik het geld zou willen hebben, waarmede die smokkelwaar betaald moet worden.

Cockeril liet een zacht gefluit hooren en zei toen hoofdschuddend:

— Dat was een half jaar geleden nog opgegaan — maar dat zal u nu niet meer gelukken. De bootleggers hebben leergeld betaald en dragen meestal de koopsom niet meer bij zich. Het is al te vaak voorgekomen, dat men ons vaten met klinkklaar water voor duur geld in de handen heeft gestopt. Daar is nu een soort depositostelsel voor in de plaats gekomen, dat heel goed werkt. Er wordt nu een bepaalde som gestort bij een betrouwbaar tusschenpersoon, en na aflevering van de waar en goedkeuring daarvan, kunnen de leveranciers de koopsom gaan toucheeren. Van hun kant doen zij niets, voor zij bericht hebben ontvangen, dat de waarborgsom gestort is.

— Er gaat niets boven een financieele regeling op hechten grondslag! zeide Raffles ironisch. In mijn geval echter kan ik die hechtheid onmogelijk waardeeren. A propos — wie is in dit geval de tusschenpersoon?

— Dat weet ik niet, en als ik het wist, zou ik het niet zeggen, antwoordde Cockeril kortaf. Dat zou mij den kop kunnen kosten. Mijn toestand is toch al niet al te rooskleurig.

Raffles sloeg den man een oogenblikke aandachtig gade, scheen een oogenblikke na te denken en zeide toen op levendigen toon:

— Ik zou heel graag kennis willen maken met mevrouw Edwards. Hebt ge daar iets op tegen?

Slechts even scheen Cockeril te aarzelen en toen antwoordde hij:

— In ieder geval zou ik haar niet graag in kennis brengen met — met een man van uw uiterlijk. Ik zeg dit zonder den minsten lust tot vleierij. Iedereen kent zijn eigen voordeel. Maar dit is een andere zaak. Zij zal blij zijn, u te begroeten, als ze alles weet. Wien moet ik aan haar voorstellen?

De vraag kwam onverwacht genoeg, en toch had Raffles er op gerekend.

Hij antwoordde dadelijk:

— Ik ben Joe Kellock uit Chicago. Velen kennen mij daar.

— Kom dan maar mee, Kellock, met je vriend, dan zal ik je met haar in kennis brengen.

Brand, die zich intusschen overtuigd had, dat Tickle werkelijk de ijzeren brandtrap was afgegaan en niet was achtergebleven op het balkon om te luisteren, werd binnengeropen en toen kon Cockeril de vingervaardigheid bewonderen van zijn nieuwen kennis, want deze ontsloot de gangdeur, ofschoon ze inderdaad aan de buitenzijde gesloten bleek, binnen enkele seconden met een voorwerpje

dat niet veel anders dan een haarspeld scheen te zijn, op zijn best een spijker.

Zij stonden in de gang, gingen die zonder overhaasting door, daalden de trap af en in de vestibule juist op het punt om die trap op te gaan, kwamen

zij een man tegen, die bijna een beroerte kreeg, toen hij Cockeril daar glimlachend en ongedeerd in gezelschap van twee keurig gekleede heeren langs zich zag gaan.

Die man was Derrick Schulze.

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”
„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigarettten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES MAAKT EEN VEROVERING.

De drie mannen liepen naast elkander kalm door de vestibule en betraden de eetzaal.

Dadelijk werd er een luide kreet geslaakt door de dikke Dorothy, die in groote ongerustheid had gezeten en reeds vreeselijke wraakplannen had gesmeed tegen de onbekende verleidster, die er in geslaagd was, haar van haar lief te scheiden, misschien wel om voor de rest van den avond beslag op hem te leggen. Zij kwam dadelijk toelopen, zoo vlug haar corpulentie het haar wilde veroorloven en zonder te letten op 't onderdrukt geproest, dat onder de aanwezige vrouwen opging, toen zij haar met haar wanstaltig dikke en lang niet rechte beenen, tot aan de knie zichtbaar, koket zagen voorbij schuifelen op haar goudleeren schoentjes.

Het had weinig gescheeld, of zij had ten aanschouwe van een gevulde zaal haar machtige armen om den hals van den verloren zoon geslagen, maar zij zag plotseling zijn beide metgezellen, die zij met een vragenden blik aankeek.

— Nieuwe kennissen, Dorothy! zeide Cockeril lakoniek. Dit is Joe Kellock uit Chicago en deze heer is zijn vriend. Hoe was de naam?

— Owen Bird! antwoordde Raffles onverstoobar. Het is ons zeer aangenaam, kennis te maken met een vrouw van zooveel gewicht, ik meen zooveel invloed en van wie zulk een groote roep uitgaat!

— Kom mee, Dorothy, want iedereen kijkt naar ons! drong Cockeril aan. En ik heb je wat te vertellen, wat je verbazen zal! Anderen behoeven dat niet te hooren!

Dorothy haakte zich dadelijk verliefd aan zijn arm en tjlpte honderd uit en Raffles en Brand volgden, terwijl zij een snellen, veelbeteekenenden blik met elkander wisselden.

— Dat doet nu het geld! zeide Raffles heel zacht met een blik vol afschuw op den monsterachtigen omvang van de bedaagde weduwe. Nu, wij kunnen haar misschien wat lichter maken en ik verzoek je, woordspelingen voor je te houden, Brand!

Intusschen hadden Dorothy en Cockeril een tafeltje in een vrij afgelegen hoekje bereikt en van verre wenkten zij de beide vrienden om nader te komen.

Zoodra het viertal hier gezeten was en de dikke weduwe op eigen gezag champagne had besteld, begon Cockeril dadelijk:

— Als je me nu nog levend voor je ziet, Dorrit, dan heb je het te danken aan dezen heer. Boven in de blauwe kamer stond Tickle met een mes en een revolver tegenover me en ik was geheel ongewapend en ik zou er aan geloofd hebben zonder

hem!

Bijna had mevrouw Edwards 't zoeven gevulde glas uit haar dikke, met ringen overladen vingers laten vallen, zoo was zij door deze mededeeling ontzet.

— Tickle, zeg je? herhaalde ze toonloos.

— In samenwerking met mijnheer Schulze! merkte Raffles kalmjes op.

— Met Schulze? Dat wist ik nog niet eens! gromde Cockeril woedend. Zoo, dus die twee spelen onder één hoedje! Wel, Dorothy, wat zeg je daar wel van?

Mevrouw Edwards wedijverde met het smettelooze tafelkleed in bleekheid, toen zij op gesmoorden toon zeide, met een gevaarlijk licht in haar kleine oogjes:

— Daar zullen die twee een leelijke pijp aan rooken! Vertel me, wat het was en wat er gebeurd is! — En nu deed Cockeril een omstandig verhaal van alles, wat er in de blauwe kamer was voorgevallen, zonder dat iemand hem een enkele maal in de rede viel.

Dorothy Edwards had onder het luisteren beurte- lings hem en Raffles aangezien en toen hij eindelijk zweeg, stak zij beiden mannen over de tafel heen haar dikke handjes toe en zeide met een stem, die trilde:

— Het is, of je een film ziet! Mijnheer, u is een echte held! En wat ik aan je te danken heb — ik mag toch zeker wel Joe zeggen, nietwaar, onder kameraden? Wat ik aan u te danken heb, dat zal ik niet zoo gauw vergeten!

— Kellock schijnt heel wat te weten, Dorrit, ging Cockeril voort. Hij weet meer, dan ik verwacht had. En zelfs meer, dan goed voor ons zou kunnen zijn, als hij er misbruik van maakt.

Raffles glimlachte bij het hooren van deze woorden. Hij had de bedoeling ervan onmiddellijk doorzien. Reeds bij voorbaat en uit vrees voor mogelijke concurrentie, pogde de sluwe schelm in het hart van de schatrijke weduwe genoeg wantrouwen jegens zijn nieuwen vriend te zaaien, om daar geen plaats meer over te laten voor andere, meer mensche- lievende gevoelens.

— Is dat waar? vroeg mevrouw Edwards inderdaad verschrikt en Raffles onmiddellijk achterdochtig aanzierend.

— Volkomen waar, lieve Dorothy, nietwaar, ik mag je toch wel zoo noemen? — en ik kom daar rond voor uit, antwoordde Raffles op den natuurlijksten toon van de wereld. Het is nu eenmaal mijn nieuwsgierigheid, die mij tot veel onderzoek dwingt en zoo ken ik dan ook het prachtige plan

met de schepen en alles, wat daarmede in verband staat.

Mevrouw Edwards werd beurtelings bleek en vuurrood en scheen woest te willen uitbarsten, maar zij bedacht zich. Die man had in ieder geval het leven gered van een smokkelaar, hij wist, dat hij er een was, hij kon dus onmogelijk van de politie zijn of een spion. En ze vroeg op zoetsappigen toon:

— Is het onbescheiden, als ik vraag, hoe je dat te weten bent gekomen, Joe?

— Heelemaal niet! Door het af te luisteren. Ik was op het platte dak, een paar dagen geleden. Ik bedoel het dak, waarop jullie flinke, ondernemende geesten, aan het vergaderen waart.

Mevrouw wierp haar omvang met zooveel levendigheid tegen de leuning van haar stoel, dat het meubel dreigde te bezwijken. Zij zweefde tusschen boosheid en bewondering en eindigde met een zuur lachje.

En toen begon Cockeril weer:

— Kellock wil meedoen, Dorrieth, ik bedoel, niet met de groote affaire —

— Dat is voor later! zeide Raffles lakoniek.

Je hoort het, dat bewaart hij voor later, vervolgde Cockeril sarcastisch. Voorloopig stelt hij zich tevreden met het zaakje van de haven. Hij vroeg mij bijzonderheden. Ik heb hem, naar waarheid, gezegd, dat ik ze niet kende. Toen wilde hij aan jou worden voorgesteld . . .

— Niet alleen daarom, waarde Dorothy! Je moet weten, dat Jerry boven met heel veel lof over je sprak.

— Heb ik dat? liet de verblufte Cockeril zich ontvallen.

— Heb je dat niet? vroeg de corpulente weduwe scherp.

— Jerry heeft het vergeten! zeide Raffles vergoelijkend. Maar hij wijdde vol lof over je uit, en dat scherpte in mij het verlangen, om je te leeren kennen.

Cockeril wierp een schuinschen blik op zijn nieuwen vriend en zei barsch:

— Kort en goed, hij wil je spreken over die zaak! Hij wil meedoen in dezen zin, dat hij de koopsom in handen wil zien te krijgen, natuurlijk met ons samen, want dat zal toch wel je bedoeling zijn, Kellock?

— Dat is duidelijk! antwoordde Raffles rustig. Het spreekt vanzelf, dat ik voor nuttige inlichtingen wil betalen. Een behoorlijk deel.

— Een kwart? vroeg Dorothy zakelijk en onmiddellijk geheel en al aandacht voor een plannetje, dat haar geld in den buidel kon brengen en daarbij tevens zou voldoen aan haar felle begeerte naar wraak — wraak op de twee schurken, die haren vriend hadden willen vermoorden op zulk een lafhartige wijze.

Raffles leek een oogenblik te aarzelen en zei toen langzaam:

— Een kwart is heel veel! Intusschen, ik geloof niet, dat dit onbillijk is, tenminste, wanneer wij de zaak met ons vieren kunnen bedisselen.

— Niets is gemakkelijker! Je zoudt alleen de waarborgsom maar behoeven te stelen van den persoon, die ze zou moeten uitbetalen.

— Gij stelt het wel wat gemakkelijk voor, meende Raffles. Wij moeten toch eerst den persoon vinden, die het kapitaal onder zich houdt.

— Zoek maar niet langer; die persoon zit tegenover U.

Cockeril had moeite, een kreet van verbazing te bedwingen. Toen fluisterde hij boos:

— En dat wist ik niet! Dat zeg je me nu pas? Je houdt mij dus uit je zaken?

— Ik houd je uit mijn zaken — zooals ik iedereen daar uit houd, zoodra het maar even kan! zei mevrouw Edwards kortaf.

— Het is altijd gevaarlijk, om den persoon van den bemiddelaar te kennen.

Raffles was maar een kort oogenblik werkelijk overbluft geweest. Hij had echter dadelijk ingezien, dat het zeer wel denkbaar was, dat de Raad van Beheer deze schatrijke vrouw had aangesteld als bemiddelaarster. Maar omtrent één zaak wilde hij aanstonds zekerheid hebben.

— Moet jij dat geld zoolang voorschieten, Dorothy? vroeg hij.

— Scheelt het je in je hoofd? vroeg de vrouw grof. Denk je, dat ik gek ben? Natuurlijk wacht ik, totdat de koopsom door de jongens, die aan de zaak deelnemen, in mijn handen is gestort.

— Dus, als men die som bij u komt stelen, dan besteelt men eigenlijk niet u, maar . . .

— Maar de aardeelhouders! antwoordde de vrouw grijnzend. Natuurlijk ben ik daar zelf ook bij, maar van mijn aandeel zou de dief moeten afblijven.

— Zeer billijk! gaf Raffles met een nauwelijks merkbaar glimlachje toe. Maar nu een andere kwestie. Dadelijk na het afleveren van de smokkelwaar zullen de leveranciers bij jou komen aankloppen om hun geld. Wat zul je hun zeggen?

— Wel, de zuivere waarheid: dat 't gestolen is!

— En zullen ze daar maar genoeg mee nemen?

— Ze zullen wel moeten!

— Maar ze zullen je willen dwingen, hen schade-loos te stellen.

De kleine oogjes van de vrouw begonnen kwaadaardig te fonkelen en zij balde de van ringen glinsterende hand, toen zij zeide:

— Da n zouden zij aan de verkeerde deur kloppen. Ons reglement schrijft voor, dat de tusschenpersoon de koopsom moet uitbetalen, die hem door de koopers gezamenlijk is ter hand gesteld. Wordt dat bedrag gestolen, dan moeten de aan-

deelhouders er maar voor opdraaien. O, 't wordt een prachtige grap en de schurken zullen er van lusten!

— Maar ze zullen wraak op je uitoefenen! Ze zullen althans hun koopwaar terugvorderen!

— O, dat doen zij zeker! zeide nu Cockeril, die aandachtig het gesprek had gevolgd. En daar hebben ze dan ook recht op, volgens de reglementen. Het verschil is dus, dat de koopsom ten tweeden male bij elkaar moet worden gebracht.

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich bijeen en heel even dacht hij ingespannen na. In zijn schrandere brein rijpte bliksemsnel een geheel nieuw plan, dat weliswaar zeer gevaarlijk leek en toch uitvoerbaar moest zijn voor stoutmoedige mannen.

Met een geheel effen gezicht vroeg hij weer aan mevrouw Edwards:

— Is het, zooals Cockeril zegt?

— Ja, zoo is het! De leveranciers kunnen in elk geval betaling eischen en mogen de koopwaar terugvorderen, als die uitblijft. Maar intusschen zullen wij dan toch dien smerigen Schulze en dien schurk van een Tickle het eerste bedrag door den neus hebben geboord. Zet jij maar een mooi inbraakje in elkaar, dan — a propos, ben jij soms van het vak?

— Als je soms bedoelt, Dorrit, of ik het beroep van inbreker uitoefen, dan kan ik daarop slechts ten deele bevestigend antwoorden, zeide Raffles bescheiden. In ieder geval ken ik het vak door en door. Maar nog één ding moet ik opmerken. De jongens weten, dat Cockeril een heel goed vriend van je is. Twee hunner, en van de invloedrijkste, hadden hem vannacht het levenslicht willen uitblazen. Dat is mislukt, maar de moordenaars weten dat de zaak aan derden bekend is, dat Cockeril ze natuurlijk aan jou zal mededeelen, zullen ze je dan toch nog als beheerster van de koopsom aanstellen?

— Is al gebeurd, antwoordde mevrouw Edwards kalmjes. Juist vanmiddag. Vier van de jongens zijn bij me geweest, om namens henzelf en nog tien anderen de koopsom te storten.

Raffles liet een zacht gefluit hooren en zei:

— Dus twintig deelnemers, alles bij elkaar?

— Negentien, Cockeril was hier buiten.

— En dat is een groot schandaal, gromde deze jongeman. Ik begrijp niet, Dorrit . . .

— Mooi zoo! viel zijn dikke vriendin hem tamen ruw in de rede. Die zaak komt hier niet ter tafel. Joe, ik geloof, dat je plan uitstekend is. Ik zal het dien schurken betaald zetten. Zij hebben den spot met mij durven drijven en een man durven aanvallen, van wien zij wisten, dat hij tot mijn intimi behoort. Wat ik zeggen wil, we moeten eens nader over die zaak praten! Heb je soms lust en gelegenheid, morgenmiddag een kopje thee bij mij te komen drinken?

— Wanneer heeft 't aanbrengen van de smokkel-

waar plaats? vroeg Raffles, zonder rechtstreeks op de vraag te antwoorden.

— Overmorgen! antwoordde mevrouw Edwards zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken.

— Ik kom thee drinken! zeide Raffles lakoniek.

Brand, die al dien tijd geen woord had gezegd, maar een studie had gemaakt van de verschillende gezichten, kon slechts met moeite een glimlach bedwingen, want mevrouw Edwards was een heel slechte comediante en wist haar gelaat volstrekt niet in bedwang te houden. Wat Cockeril betreft, hij gaf zichzelf die moeite niet en liet duidelijk lezen, wat er in hem omging.

Het was zoo duidelijk als iets, dat de zogenoemde Joe Kellock in dien korten tijd geweldige vorderingen had gemaakt in de gunst van de zwaarlijvige weduwe. En even duidelijk was het, dat Cockeril dit met leede oogen aanzag en blijkbaar grooten spijt had, den wensch van zijn redder, om hem in kennis te brengen met zijn vriendin, te hebben opgevolgd. Hij keek somber en zwijgend voor zich uit en wierp nu en dan een blik op Raffles, die geladen was met toenemende wrok en vijandschap. Zelfs voor een buitenstaander kon het niet verborgen blijven, dat mevrouw Edwards haar beschermer gaarne een opvolger zou geven, en dat liefst zoo spoedig mogelijk! Maar evenzeer bleek het, dat Cockeril zich zoo gemakkelijk niet terzijde zou laten zetten.

De dikke Dorothy had intusschen haar adres reeds gekrabbeld op een stukje papier, gaf dat aan Raffles en zeide met een suikerzoet lachje:

— Tot morgen dan, beste Joe! Dan praten wij eens over onze gemeenschappelijke belangetjes!

Raffles had Brand met den elleboog aangestooten en was reeds opgestaan. Hij maakte zijn sierlijkste buiging, boog zich diep over de vette, dikke handen van zijn nieuwe vriendin, knikte Cockeril toe, verzekerde nogmaals, dat hij op tijd zou zijn en verliet toen met Brand het eenzame hoekje, aldaar een paar menschen achterlatende, die waarschijnlijk spoedig eenige kleinigheden met elkander te bedisselen zouden hebben, waarbij toehoorders niet gewenscht waren!

Zoodra zij op straat waren, kon Brand zich onmogelijk meer inhouden, maar proestte het uit:

— Mijn waarde Edward, ik moet je geluk wenschen — je hebt daar een kostelijke verovering gemaakt! Heb je haar oogjes gezien?

— Praat er om 's hemelswil niet van! zeide Raffles op somberen toon. Het is afschuwelijk. Ik heb het gevoel, alsof ik mij nu aanstonds van top tot teen moet reinigen. Wat een verschrikkelijk wijf. Nu, zij zal met mij kennis maken, al is het dan niet op de wijze, die haar het meeste zou aanstaan.

Brand keek onderzoekend om zich heen en vroeg, toen hij zich met Raffles zoo goed als alleen wist, op zeer zachten toon:

— Ben je werkelijk van plan, dat gevaarlijke voornemen uit te voeren?

— Met jouw hulp en die van Henderson moeten wij slagen! Eerst hare corpulente majesteit de geldkoningin, en onmiddellijk daarna moet het ons gelukken, ons van hun vrachtje meester te maken.

— Maar met welk doel? Je bent toch niet van plan, dien gesmokkelden drank te gaan verkoopen?

— In zekeren zin wel, Brand! De politie betaalt zeer hooge sommen als aanbrenghoon! Ik zal die som aanvaarden, zonder er evenwel een cent van voor mijzelf te behouden. Ik zal mij vergenoegen met de koopsom ten de tienduizend dollars belooning voor het aanbrengen zal ik dadelijk aan een hospitaal zenden. Wat die schurkachtige smokkelaars betreft — ik hoop van harte, dat de politie

er toe zal overgaan, den geheelen troep te arresteren!

Brand schudde langzaam het hoofd en zei:

— Daar ben ik nog zoo zeker niet van. Er zitten bij de vennootschap menschen van een zekeren naam!

— Als de politie het niet doet, dan zal ik zelf wel handelend optreden. Is het niet bij deze gelegenheid, dan toch later! Ik voel mij juist uitstekend gedisponeerd, om den strijd weer eens aan te binden met het geboefte. En nu niets meer hierover, Brand, wat ik je bidden mag. Laat ik mij in stilte voorbereiden voor de beproeving, die mij morgen bij het theeuurtje zal wachten. Morgenochtend werken wij aan onze plannetjes verder.

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” cigaret!**

HOOFDSTUK VII.

THEE EN WHISKY.

Het huis van Dorothy Edwards in Beverley Road behoorde tot de mooiste aan die breede avenue en zij zelve had zich dien middag met alle middelen, die de moderne wetenschappen en de kunst van den schoonheidsdokter haar maar konden verschaffen, aantrekkelijk pogen te maken, met dit noodlottig maar begrijpelijk gevolg, dat zij er nog een weinige dwazer en afstootelijker uitzag dan gewoonlijk. Zij droeg een japon van zwarte zijde, tamelijk laag uitgesneden en vrij kort, in de hoop, hierdoor wat slanker te toonen, alsof een drijvende mijn slanker zou worden naar mate van haar kleur!

Raffles kwam precies op tijd en Dorothy beschouwde dat als een gelukkig voorteeken. Zij wist zelfs met inspanning van alle krachten een soort van bloesje op haar wangen te voorschijn te roepen, toen haar gast, keurig gekleed, binnentrad en zij stond vlug op van de sofa, waarop zij gezeten was, met een beweging, die zij dien morgen herhaaldelijk had bestudeerd en die een indruk moest maken van jeugd en gratie, en kwam hem met uitgestoken hand tegemoet en tjlpte met haar schel stemmetje:

— Welkom in mijn huis, Joe. Wij zullen elkaar heel wat te vertellen hebben! Ga daar eens zitten! Likeur? Whisky? Ik verzeker je, dat ze van de beste kwaliteit is!

— Ik dank je, Dorrith, ik drink maar heel zelden sterken drank, antwoordde Raffles, terwijl hij plaats nam op een veiligen afstand van de sofa.

Dorothy was echter een uitmuntende stratege en was, zooals men dat noemt, niet voor een gat gevangen. Zij bracht dadelijk een nieuw belegeringsmiddel in den strijd, in den vorm van een diepen leunstoel, dien zij handig aanschoof en waarin zij plaats nam.

Raffles keek een oogenblikje strak naar de drie onderkinnen, naar de verschrikkelijke, ongezond witte, papperige armen, naar het beveride, oude gezicht met zijn vele rimpeltjes, zijn half achter de wangen wegschuilende oogjes en de groote ooren, waarvan parelen neerhingen en beurteelings gevoelde hij medelijden, afschuw en spot in zijn binnenste.

— Wel, Joe, begon mevrouw Edwards weer, ben je al lang bij . . . , bij het vak?

— Tamelijk lang! antwoordde Raffles ernstig. Hier, neem een sigaret van mij. Vertel mij eens, waar je de koopsom bewaart.

— Hè foei, maak je daar nu zoo'n haast mede? vroeg mevrouw de weduwe Edwards met een pruilend mondje, dat Brand zeker had doen scha-

terlachen.

— Wij moesten de zaken maar laten voorafgaan, dunkt mij. Het is goed, dat ik de plaats ken. Eerst de zaken.

— Nu dan, het geld is in een kistje en dat staat in mijn boudoir hiernaast! Het is in de secretaire. Als je je vak goed kent, zul je er wel niet veel moeite mee hebben. Voordat ik het vergeet: ben je Cockeril niet tegen gekomen?

— Neen. Hoezoo?

— Hij was nog pas een half uur geleden bij mij en ik heb hem moeten wegsturen! Hij werd te lastig. Hij achtervolgde mij maar steeds met zijn liefdesverklaringen en ik kan niets meer voor hem gevoelen. Mijn hemel, wat zijn die mannen toch vervelend, nietwaar?

Raffles voelde een walging in zich opkruipen, toen hij hoorde naar de fleemende stem en keek naar de ongure, kleine grijze oogjes, in het geverfde gezicht. Hij zei volstrekt niets, en zij ging voort:

— Cockeril had veel aan mij te danken, dat is waar. Hij was — ik heb hem als het ware uit de goot — zeg Joe, die sigaret van je is verbazend zwaar! Nog een trekje, en dan zal ik maar liever mijn eigen merk rooken, als je het goed vindt.

Zij deed nog een haal aan de sigaret en die ontviel meer aan hare beringde vingers, dan dat zij het kleine rolletje tabak neerlegde in het zilveren aschbakje. Zij wreef zich met een vaag gebaar over het bolle voorhoofd en het was, alsof zij moeite had de kleine oogjes geopend te houden.

Raffles volgde zwijgend haar bewegingen, zonder zich te verroeren en langzaam, achterover geleund in zijn stoel, zijn sigaret rookend.

— Waar was ik ook weer? vervolgde Dorothy Edwards met een hikkend lachje. Wat is dat gek, nu kan ik mij toch volstrekt niet herinneren, waarover ik twee minuten geleden sprak. Help me eens op weg, Joe . . .

Zij wilde haar rechterhand blijkbaar op zijn arm leggen, maar de hand bereikte haar doel bij lange na niet, maar viel halverwege slap neer. Het zware lichaam schommelde enkele malen onbeholpen van voren naar achteren, zwaaide van links naar rechts en toen, met een doffen slag, viel het tegen de leuning van de lage stoel en bleef roerloos liggen.

Zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog, bleef Raffles kalmpjes zijn sigaret oprooken. Toen mompelde hij in zichzelf, kijkende naar de witte, dikke handen, die langs de stoelleuning afhingen:

— Zij heeft daar voor minstens vijfduizend dollar ringen aan de vingers, maar ik huiver, om haar

aan te raken! We zullen ons dus maar vergenoegen met de rest! In dezen toestand zal ze minstens een paar dagen blijven en ze kan dus mijn andere plannen niet in de war sturen.

Toen pas veranderde Raffles van houding, kwam wat naar voren leunen, stak zijn hand uit en nam heel bedaard het handtaschje met gouden mazen van haar schoot. Hij opende het, nam er het sleutelbosje uit, dat hij er in vond, stond toen pas op en ging met zijn half opgerookte sigaret in de hand naar de deur, die naar het boudoir voerde.

Hij overhaastte zich volstrekt niet, wel wetend, dat het verdoovend middel in de sigaret de vrouw zeker voor tweemaal vier en twintig uren bewusteloos zou houden.

Hij draaide den kruk van de tusschendeur open, trok die naar zich toe en . . . keek in den loop van een revolver, die werd vastgehouden door niemand anders dan mijnheer Jerry Cockeril, die er zeer toornig en opgewonden uitzag en dadelijk rap begon te spreken:

— Je handen op, schurk! Nog wat hooger! Ha, ha, mijn voorgevoel had me dus niet bedrogen! Van het begin af heb ik vermoed, dat het met jou geen zuivere koffie was. Gelukkig, dat ik ben terug gekomen, nadat ze me had weg gestuurd, het caronje!

Hij wierp een snellen blik over den schouder van Raffles op de bewusteloze vrouw en ging met een kort lachje voort:

— Een sigaret? Hm, jawel, knap gedaan! En haar sleutelbos in je handen? Wel, dat komt prachtig. Het kon niet mooier. Laat die maar eens vallen, jij slimme vos, dan kan ik er gebruik van maken, of beter nog, gooi hem maar in de kamer hier, maar vooral zonder je handen te laten zakken. Want ik waarschuw je, dat ditmaal mijn revolver geladen is en goed ook. Ik zal haar leeren, mij voor het lapje te houden en als een waardeloos vod opzij te smijten! Als er hier dan gestolen moet worden, dan zal ik het wel doen.

— Als we eens deelden? stelde Raffles goedmoedig voor.

— Niets ervan! Ik neem alles, en het zal haar verdiende loon zijn.

— Als je vrienden de smokkelaars er achter komen, dan leef je geen uur meer.

— Ik zal me wel tijdig uit de voeten maken, maak je maar niet bezorgd! grinnikte Cockeril. En nu geen gepraat meer. Gooi de sleutels in de kamer. En rep je wat, want bij mijn ziel, ik zal je niet sparen, hond!

En Raffles wierp ook inderdaad iets, al was het dan niet den verlangden sleutelbos. Want hij hield in de linkerhand altijd nog de brandende sigaret omhoog en het was dit voorwerpje, dat hij met een snelle, goed gemikte beweging zoo handig wegwierp, dat het Cockeril juist op den

wang trof.

Nu kan men een voorzichtig man zijn en een voortreffelijk schutter en toch volkomen in de war worden gebracht door de plotselinge, felle pijn van een brandende sigaret op het wangvleesch. Hij maakte een korte, onwillekeurige beweging — en Raffles had er genoeg aan.

Hij stond op nog geen pas afstand van zijn tegenstander, stak zijn voet tusschen die van Cockeril, bracht hem zodoende nog meer uit zijn evenwicht en de revolver ging niet eens af, maar werd hem uit de hand gewrongen door stalen vingers, die met hem schenen te kunnen spelen.

Brullend van woede greep Cockeril naar zijn heupzak, maar Raffles lachte maar eventjes en velde hem met een harden slag op de kin, die ook een beroepsbokser te machtig zou zijn geweest. Cockeril viel languit op den vloer, rolde een paar malen om en bleef toen op zijn rug liggen.

Raffles doofde rustig met zijn voet de nog brandende sigaret, die op het vloerkleed lag, nam een tafelkleed van zware zijde van een kleine tafel onder het bereik van zijn hand, scheurde er een paar reepen af en bond daarmee, na hem op zijn buik te hebben gewenteld, Cockeril de handen stevig op den rug samen. Hij herhaalde deze bewerking met de enkels, lichtte hem van den grond, alsof hij een veertje was en wierp hem op de sofa.

Hij trok zijn wat in wanorde geraakte kleederen weer recht, haalde den sleutelbos te voorschijn en had al spoedig den sleutel gevonden, waarmee hij de secretaire kon ontsluiten.

— Het zou ook jammer van het prachtige meubel zijn geweest, zoo mompelde hij voor zich heen. Mijn hemel, wat heeft die dikke tante zich een kostbare dingen bijeen weten te stelen! Werkelijk een merkwaardige vrouw. En nu zullen wij eens zien, wat dit bureautje bevat. Ik behoef mij niet meer te haasten, want zij heeft mij gezegd, dat zij de bedienden zou wegzenden.

De sleutel draaide in het slot om, Raffles trok het blad naar zich toe en daar stond inderdaad een klein ijzeren kistje, sierlijk gegraveerd.

Raffles vond den sleutel, die er op paste, opende het en telde haastig den inhoud.

Er moest daar voor minstens honderdvijftig duizend dollar, voornamelijk aan papiergeld zijn.

Raffles sloot het kistje gilmlachend weer en vond nog meer kostbaarheden in kleine sandelhouten doosjes, zooals een diamanten halssnoer, een paar oorhangers van zeer kostbare, zwarte parelen en nog andere sieraden.

Terwijl hij deze vluchtig bekeek, klonk een woevende stem uit de richting van de sofa:

— Maar voor den duivel, je bent een gewone dief!

Raffles wendde langzaam het hoofd naar hem toe en zei bedaard:

— Voor de helft vergis je je, Cockeril, voor de andere helft heb je gelijk. Een dief ben ik, maar niet gewoon, neen, waarlijk niet. Maar het lust me niet, mijn kostbaren tijd te verliezen door hier een kleine uiteenzetting voor je te houden. De tijd dringt! En ik zal je moeten verzoeken je mond te houden, of ik zou genoodzaakt zijn hem te stoppen!

— Maar zeg tenminste, wat je bewoog, mijn leven te redden, kerel! gromde Cockeril nijdig.

— De reden? Ik kan geen bloed zien! antwoordde Raffles met een uitgestreken gelaat. Houd het daar nu maar voor, Cockeril.

— Maar wij waren elkander geheel vreemd.

— Daarin vergis je je. Ik ken jou heel goed van vroeger. Intusschen, voor een wildvreemde zou ik toch hetzelfde gedaan hebben. En nu geen woord meer, of ik maak me kwaad.

Raffles deed haastig de sieraden weer in de doosjes, liet ze in zijn zak glijden, wikkelde het kistje in een fraaien lap, die een schoorsteen bedekte, toen hij plotseling bleef staan op het hooren van eenig gerucht.

Hij zette het kistje weer uit zijn handen en greep met een bliksemsnelle beweging naar zijn revolver.

Maar hoe vlug hij ook was geweest, het bleek toch te laat te zijn.

— Handen op! beval een scherpe, dreigende stem en tegelijkertijd traden twee mannen van den salon uit het vertrek binnen.

Het waren Derrick Schulze en Jim Tickle, ongetwijfeld keurig gekleed, maar daarom niet minder gevaarlijk: beiden hadden hun browning in de hand.

— Ik kom mijzelf voor als een heer, die kamer-gymnastiek maakt, zeide Raffles zuchtend, terwijl hij zijn handen boven het hoofd hield. Dat is twee malen in nog geen kwartier! Willen de heeren niet gaan zitten?

— Ben jij altijd zoo grappig? vroeg Tickle met een grijnslach, wat nader komend, zonder zijn browning van richting te doen veranderen.

— O, maar het is geen grap, verdedigde Raffles zich verontwaardigd. Ik meen het ernstig.

— Misschien zul je straks wel wat inbinden! ging Tickle grimmig voort, en zijn oogen gingen snel door het vertrek.

Plotseling namen zij een kwaadaardige uitdrukking aan, want hij had den gebonden man op de sofa gezien.

— Kijk eens aan! Mijn goede, oude kennis Cockeril! Wel, dat is een prettige ontmoeting! En keurig gebonden met zijden lapjes! En het bureau geopend met den sleutel — en onze beste, brave, dikke Dorrieth zoo stijf en zoo stil als een zak meel in haar stoel! En hier — deksels, dat weegt zwaar.

Terwijl Schulze Raffles in bedwang bleef houden met zijn revolver, wikkelde Tickle het ijzeren

kistje los uit den lap, floot nadrukkelijk met de ruige wenkbrauwen hoog opgetrokken en ging toen weer grijnzend voort:

— Je valt in dit huis van de eene verrassing in de andere. Zoo zie je, Schulze, dat uit een ongeluk nog wel eens een geluk kan voortkomen en dat we er goed aan gedaan hebben, onzen dikzak te willen waarschuwen, zoodra jij vanmorgen van het personeel van het Manhattan Hotel vernam, dat er iets met dien ezel van een neef van Hickory gebeurd was. Nu worden al heel wat dingen duidelijker.

Hij liet plotseling zijn gekscherenden toon varen kwam met drie vlugge stappen vlak voor Raffles staan en hernam dreigend, de monding van zijn revolver geen duim van Raffles borst af:

— Wie ben jij? Wat heb jij ontdekt? Wat heb je gedaan met Philip Torndyke? Waarom beschermd je dien verrader daar? En waarom heb je hem nu weer machteloos gemaakt?

— Een menigte vragen bijeen, waarop ik niet zoo spoedig antwoord kan geven! zei Raffles met zijn beminnelijksten glimlach.

— Ik zou je raden, te zeggen wie je bent en hoe je dit alles weet, want als je denkt, dat we medelijden met je hebben, dan ken je ons niet. Ik heb hier nog altijd mijn proppenschiet met den geluiddemper, alle bedienden schijnen weg te zijn, de concierge stond toevallig met een ander te praten, we konden dus ongemerkt naar boven gaan en er kraait geen haan naar, als we je hier neerleggen! Dus nu kort en goed: wie ben je en wat wil je?

— Ik zal althans voor een deel je nieuwsgierigheid bevredigen, Jim Tickle! Ik ben John Raffles! En ik kwam hier, om dat rijke canaille, Dorothy Edwards, te bestelen. Je hebt je kunnen overtuigen, dat ik al aardig op weg was! Haar treft echter geen verwijt, toen ze mij alles mededeelde, ze hield mij voor een smokkelaar uit Chicago en vertrouwde mij volkomen.

Tickle en Schulze keken elkander verstomd aan en er verscheen op hun gelaat een uitdrukking, die veel weg had van bijna bijgeloovige vrees. Schulze echter herstelde zich het eerst en zei, maar met een duisteren blik in zijn oogen:

— Ik ben bang, Raffles, dat je door dat eerlijke antwoord je zaak er niet beter op gemaakt hebt. Wij kunnen onmogelijk werken, terwijl een man als jij bent, altijd toekijkt en ons in den weg treedt. Waarachtig, het had niet veel gescheeld, of je was er met onze koopsom vandoor gegaan, die we met ons twintigen bijeen hebben gebracht! Neen, je hebt je eigen doodvonnis geschreven en je zult nu moeten boeten voor je bemoeizucht. Tickle, ik weet, dat je erg kleinzeerig bent, jongetje. Als jij hem door het hart schiet, draai er dan maar je hoofd bij om. Doe het vlug en doe het goed!

Raffles begreep, dat hij verloren was. Er waren twee brownings op hem gericht en hij behoefde van deze kerels met hun harde, meedoogenlooze gezichten, geen genade, zelfs geen uitstel te verwachten. Hij bleef echter volkomen kalm, in het vooruitzicht van den dood, dien hij nimmer had gevreesd. Hij knipperde zelfs niet met de oogen en zei alleen maar, zonder dat zijn stem zelfs trilde:

— Juist, dadelijk raak schieten, mijn beste Jim Tickle, dat is alles, wat ik van je vraag. Ik beklag niets, ik betreur niets en ik neem gaarne afscheid van een wereld, die nog altijd zekere geheime gebreken heeft, welke het wonen er op niet tot een onvermengd genot maken.

Tickle was alleen een beetje bleeker geworden, maar zijn hand was vast, toen hij een enkelen stap achteruit deed, den gewapenden hand ophief, totdat de browning juist ter hoogte van het hart van dien gevaarlijken man was, wiens leven zij moesten eischen.

Maar op het oogenblik, dat hij den trekker zou overhalen, kwam er iets door de lucht vliegen en trof hem zwaar tegen het hoofd. Het was niets anders dan een kleine vouwstoel, blijkbaar met een zeer krachtige vuist geworpen, en voor dien dag had mijnheer Jim Tickle zijn rol uitgespeeld en mat zijn lengte op het vloerkleed, met een gat in het hoofd, zonder bewustzijn van de dingen, die er nog zouden gebeuren.

Deze speelden zich overigens heel snel af.

Schulze had zich omgedraaid, zooals iedereen zou doen onder dergelijke omstandigheden, en een slag tegen den arm ontwapende hem. Het was Raffles, die hem dezen had toegebracht. Brullend van woede bukte de schurk zich, om zijn browning op te rapen maar twee verschrikkelijke vuis-

ten grepen hem van achteren bij de armen, tilden hem op als een kind en een lachende stem vroeg:

— Zal ik hem kraken, Mylord?

Het was Henderson, die zooeven, ongerust door het lange wegblijven van Raffles met Brand het huis was binnengegaan en tot zijn geluk overal de deuren had open gevonden.

— Alleen maar binden en knevelen, James! antwoordde Raffles. Ja, mijn waarde Schulze, zoo zie je weer, dat het lot eens menschen aan een zijden draad hangt.

— Een zijden draad, vriendje, die je zal plat knippen als een vloo, als je je nog eens durft bewegen, zeide Henderson dreigend.

Brand had haastig wat stevige gordijnkoorden bijeen verzameld en met behulp daarvan werd de schuimbekkende Schulze zoodanig gebonden, dat hij geen vin kon verroeren. Hetzelfde gebeurde met Tickle, die door Brand onderzocht en niet al te zeer gehavend bevonden was.

Binnen vijf minuten had Raffles den buit weer verzameld en even later verlieten de drie mannen afzonderlijk het groote huis, waarop onmiddellijk de naastbijzijnde politiepost telefonisch van het voorgevallene op de hoogte werd gebracht en zeer nauwkeurig werd ingelicht van alle plannen van de heeren smokkelaars.

Wat Raffles voorzien had, gebeurde ook: de smokkelaars, voor wie de arrestatie van de drie mannen natuurlijk geheim was gehouden, liepen in de val en werden gearresteerd op twee na, die zoodom waren zich te verzetten en werden neergeschoten. Maar aan twee hunner durfde de politie blijkbaar niet raken! Zij werden kalmpjes op vrije voeten gesteld, wegens gebrek aan bewijs.

De volgende aflevering bevat:

CHICAGO MARY.

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend

compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw

compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885